

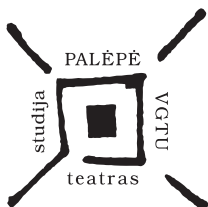
Mikalai Rudkouski

Didysis išgamų kraustymasis

Liūdna komedija kiaurą parą

VILNIAUS GEDIMINO TECHNIKOS UNIVERSITETAS

Didysis išgamų kraustymasis

Liūdna komedija kiaurą parą

VGTU leidykla TECHNIKA
Vilnius

Didysis išgamų kraustymasis. Liūdna komedija kiaurą parą: dviejų dalių pjesė.
Mikalai Rudkouski. — Vilnius: Technika, 2019. 74 p.

VGТУ leidyklos TECHNIKA knyga (2019-034-P)

<http://leidykla.vgtu.lt>

ISBN 978-609-476-192-8

eISBN 978-609-476-191-1

doi: 10.20334/2019-034-P

© VGТУ leidykla TECHNIKA, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be leidėjo sutikimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose. Dėl leidimo kreiptis el. paštu leidyba@vgtu.lt

Režisierius **Olegas Kesminas**
Dailininkė **Rasa Kriščiūnaitė**

VAIDINA

KELIAUTOJAS, VIKTORAS, NILAS, PIRMAS UKRAINIETIS

Dainius Bražiūnas
Igoris Abramovičius
Nedas Šimkus

VIENA, MOTINA, MARJA, MOTERIS, PIRMA ARABĖ

Gabrielė Aničaitė
Irma Tarvydaitė
Mingailė Dadurkevičiūtė
Renata Rimkutė

KITA, VALIA, AGNIEŠKA, ELIZABET

Agota Laureckytė
Justė Čiuladytė
Marija Vasiliauskaitė
Samanta Staskevičiūtė
Šarūnė Bartė Staponaitė

TREČIA, INA, ZOFJA, ANTRA ARABĖ, MIESTO BEPROTĖ

Anastasija Jevtejeva
Ieva Sidaravičiūtė
Indrė Žilinskaitė
Inga Vilkaitytė
Viktorija Klastaitytė

**SLAVKA, ADAMEKAS, PETAS, CIRKO ARTISTAS KINAS,
ANTRAS UKRAINIETIS**

Aidas Petryla
Audrius Teresius
Vilius Kalasūnas

KOLIA, JACEKAS, GYDYTOJAS LENKAS, MURATAS

Aidas Petryla
Vilius Kalasūnas
Vytautas Lukaševičius

TĖVAS, MICHALAS, RĖJUS, VYRIŠKIS, KLOUNAS

Edgaras Štauryla
Mantas Bačkys
Tomas Bačiūnas
Tomas Ivanauskas

VAIDINA VAIZDO ĮRAŠE:

VAIKINAS Lukas Lukoševičius

BUDELIAI

Edgaras Štauryla
Vilius Kalasūnas
Vytautas Lukaševičius

Spektaklio šviesų ir garso operatoriai:

Agota Laureckytė
Anastasija Jevtejeva
Edgaras Štauryla
Gabrielė Aničaitė
Ieva Sidoravičiūtė
Indrė Žilinskaitė
Inga Vilkaitytė
Irma Tarvydaitė
Justė Čiuladytė
Mantas Bačkys
Marija Vasiliauskaitė
Mingailė Dadurkevičiūtė
Renata Rimkutė
Samanta Staskevičiūtė
Šarūnė Bartė Štaponaitė

Tomas Bačiūnas
Tomas Ivanauskas
Viktorija Klastaitytė
Raimondas Urbas
Režisieriaus padėjėjas Vilius Kalasūnas
Dailininkės padėjėja Emilija Einorytė
Vaizdo įrašo operatorius ir režisierius Mantas Butkus
Garso takelį paruošė Vilius Kalasūnas ir Dainius Bražiūnas

Spektaklyje skamba girdėtos melodijos ar jų fragmentai

Fotografai:

Karolis Mickevičius
Dmitrijus Jarašius

Spektaklio trukmė 3 val. 35 min. su pertrauka

Premjera 2019 m. balandžio 3 d.

Teatro studijos „Palėpė“ vadovas **Olegas Kesminas**

Mūsų adresas:

Teatras studija „Palėpė“
VGTU Senamiesčio rūmai,
Pylimo g. 26 / Trakų g. 1, LT-01132 Vilnius
El. paštas: palepe@vgtu.lt

Vietas galite rezervuoti

tinklalapis: www.teatraspalepe.lt

Spektakliai nemokami
Lauksime Jūsų!

Mikalai Rudkouski

DIDYSIS IŠGAMŲ KRAUSTYMASIS

Liūdna komedija kiaurą parą

Pirma dalis

KELIAUTOJAS (*žiūrovams*). O, jūs jau susirinkote! (*Pasirodo rankos ir skrybėlė, veido nematyti*) Nesistebėkite, kad aš va taip... Esu labai drovus, todėl man pasakoti bus drąsiau šitaip. A, neprisistačiau. Vadinkite mane... Keliautoju. Noriu papasakoti jums vieną savo sapną, nes mano sapnai visada išsipildo. Sapnavau, kad keliauju didžiuliu kruiziniu laivu.

Daugiaututė turistų minia. Tarp daugybės pramogų laive mano dėmesį patraukė viena — laivo teatre buvo vaidinamas spektaklis, sukurtas pagal keleivių patirtus įspūdžius ir nuotykius kelionėse. Taigi, daugybė veikėjų, pasirodančių vaidinime, sėdėjo šalia manęs — žiūrovų salėje — ir lyg iš šalies stebėjo save scenoje. Spektaklis prasidėjo vaizdu geležinkelio stotyje Indijoje. Naktis. Visos grindys, kaip įprasta naktį tokiose stotyse, nuklotos miegančių kūnų. Dvi turistės atsargiai žengia per miegančiuosius (*girdisi užminto miegančio žmogaus gailus riksmas*) kartais visgi užmindamos ant jų (*vėl riksmas*).

Prologas. Geležinkelio stotis Indijoje

VIENA. Aš taip daugiau nebegaliu. Nebenoriu niekur važiuoti. Noriu į viešbutį.

KITA. Atsargiai! Neužlipk. Galva! Žmogaus galva!

VIENA. Jeigu aš dabar neišsiplausiu galvos...

KITA. Mes gi viską suplanavome... ranka! Važiuoti liko tik kokios dvi valandos.

VIENA. Ne. Nė valandos. Nė pusvalandžio. Oi (*kažkam užmynė*), sorry. Aš noriu nusiprausti, pailsėti. Iš kur tiek žmonių? Ko jie namie nesėdi? Visi

kažkur važiuoja, važiuoja... Oi! *Sorry (kažkam užmynė)! Sorry!* Aš daugiau nebenoriu tų riebaluotų plaukų, dvokiančių traukinių, prkaituotų kūnų.

KITA. Jeigu nakvosime čia, tai atsiliksime nuo tvarkaraščio.

VIENA. Nieko tokio. Aš noriu į dušą ir į lovą, o rytoj – kur nori. Oi (*vėl užmynė*)! *Sorry.*

Į salę ryžtingai įeina apsiverkusi Trečia turistė, šokinėdama per miegančius kūnus, pribėga prie merginų ir kažką sako prancūziškai. Merginos jos nesupranta

TREČIA. *Parlez france?*

KITA. *English.*

TREČIA. No! No!

Trečia šokinėdama per gulinčiuosius išbėga

VIENA (*apie Trečią*). Kaip galima mokant tik prancūzų kalbą keliauti po pasaulį? Ką ji įsivaizdavo? (*Žiūri į miegančius*) Negaliu į tai žiūrėti (*žiūri*).

KITA. Tai Indija. Čia tai normalu.

VIENA (*užmina kažkam ant kojos*). Oi! *Sorry!* Tai normalu?

KITA. Tu grįši namo ir suprasi, kokia tai laimė...

VIENA. Namų? Oi!

KITA. Suprasi, kokia tu laiminga, palyginti su jais, ir kokia nelaiminga, palyginti su jais.

VIENA. Nelaimingesnė už tuos išgamas, už tuos „urodus“? Oi!

KITA. Jie laimingi. Jie kitokie. *Sorry (kažkam, užmintam ant grindų)*. Jie visur mato laimę, o mes – tik problemėles, detalėles. Namie, darbe.

Sorry. Erzinamės, nervinamės dėl visko, o jie – ne.

VIENA. Oi (*kažkam, užmintam ant grindų*)! *Sorry.*

KITA. Čia kiekvieno vargšo akyse – laimė. Jie badauja laimingi, mylisi ir pykstasi laimingi, verkia iš laimės (*vėl užmynė*), *sorry...* ir miršta laimingi!

VIENA. Tau euforijos priepuolis.

KITA. Paskui ir tu pati viską kitaip matysi. *Sorry (vėl tamsoje kažkam užmynė).*

VIENA. Tikrai, – išsimiegosiu, nusiprausiu – akys prašviesės.

KITA. Ir tu išvyši, kad jų akys – skaidresnės, džiaugsmingesnės, šviesesnės. *Sorry (vėl tamsoje kažkam užmynė).*

VIENA. Negali būti. Niekada nepatikėsiu.

KITA. Paskui prisiminsi, ką sakiau.

VIENA. Palauk (*nusiima nuo kaklo fotoaparata ir duoda Kitai*).

KITA. Kas?

VIENA. Nufotografuok mane su jais.

KITA. Kažkaip nepatogu neatsiklausus.

VIENA. Greičiau (*pozuoja*).

KITA. Jie netelpa į kadra, prisėsk.

Viena prisėda prie gulinčiųjų

KITA. Geriau. Pasistenk, kad tavo akys spinduliuotų laime.

Viena stengiasi, kad akys spinduliuotų laime, Kita fotografuoja tas laime spinduliuojančias akis

VIENA. Dar taip pabandysiu (*keičia pozą*). Na, kaip? Atrodau nors kiek laiminga?

KITA. Šiek tiek.

Vėl pasirodo apsiverkusi Trečia turistė ir vėl klausia merginų

TREČIA. Parlez france?

Pažadinti suirzę keliautojai, miegoję ant grindų, brutaliai stveria Trečią turistę ir besipriešinančią tempia nežinia kur. Vienai ir Kitai turistėms, stebėjusioms ir net telefonu filmavusioms egzekuciją, gresia irgi tas pat. Jos skubiai dingsta iš stoties

Virtuvė Baltarusijoje

KELIAUTOJAS (*žiūrovams*). Virtuvė Baltarusijoje. Įprasta baltarusių virtuvė — akies nedžiugina, bet ir gyventi netrukdo. Ačiū Dievui arba Prezidentui, kad viskas, kas būtina, yra, o tarakonų — ne. Hm. Visgi yra.

Prie lango stovi Viktoras ir pasimėgaudamas rūko

SLAVKA (*kurčias vaikiną, kalba sunkiai, bet suprasti galima*). Viktorai, tu rūkai? Sveikata prastėja. Širdžiai kenkia, plaučiams kenkia. (*Tuo metu įeina Motina*) Potencijos stiprios, puikios nebus.

MOTINA (*išprašiusi Slavką*). Kaimynų berniukas Slavka. Matei, kiek užaugo! Tikras vyras! Vienintelis man padeda, — nežinau, ką be jo daryčiau. (*Po pauzės*) Kokia laimė, — vėl visi karu. Tu taip dažnai rūkai, gal kas nors blogai?

VIKTORAS. Viskas gerai.

MOTINA. Pusantrų metų nesilankei, o negali pasėdėti kartu su visais.

VIKTORAS. Juk sėdžiu, tuoj ateisiu.

MOTINA. Ir nepyk.

VIKTORAS. Ir nepykstu.

MOTINA. Gerai jautiesi?

VIKTORAS. Puikiai. Kai atvažiauvau, jūs visi tik ir klausinėjate, kaip jaučiuosi.

MOTINA. Domimės.

VIKTORAS. Taigi — aš laimingas.

MOTINA. Ir pas mus laimė — tėvui pensiją padidino.

VIKTORAS. Super! Daug pridėjo?

MOTINA. Šimtą tūkstančių.

VIKTORAS. Pasisekė!

MOTINA. O man algą turėtų pakelti.

VIKTORAS. Irgi šimtu tūkstančių?

MOTINA. Penkiasdešimčia! Ir tai laimė.

VIKTORAS. Taip! Penkiasdešimt tūkstančių ant kelio nesimėto.

MOTINA. Taip.

VIKTORAS. Kokia dar laimė mūsų laukia?

MOTINA (*paima parūkyti Viktoro cigaretę, o jis prideda naują*). Ina laukiasi.

VIKTORAS. Jau žinau. Ir kam?

MOTINA. Kas kam?

VIKTORAS. Kam jai tokia laimė?

MOTINA. Antras vaikas — tai juk laimė.

VIKTORAS. Pirmas — irgi, bet juos maitinti reikia.

MOTINA. Oi, ko jiems tokių metų reikia? Svarbiausia, kad yra anūkų! Brolis už tave jaunesnis trejais metais, o jau du vaikučius turės.

VIKTORAS. Pasisekė jam. Ir darbą šiokį tokį turi, ir žmoną šiokią tokią.

Jeina Slavka. Motina staigiai užgesina ir slepia cigaretę

SLAVKA (*Motinai*). Einam, visi šeimninę kviečia.

Motina duoda indą Slavkai, jis nešą į svetainę. Motina paima didelį puodą

MOTINA (*Viktorui*). Eime prie stalo, karštus patiekalus nešu.

VIKTORAS. Tuoj, pabaigsiu rūkyti.

Motina išeina. Jeina Ina, slepia užgrimuotą, bet vis tiek matomą mėlynę po akimi. Ji tiesia ranką, prašo Viktoro cigaretės

VIKTORAS. Tau galima?

INA. Ai.

Paima iš Viktoro cigaretę, rūko. Jeina Slavka

SLAVKA. Ina, tu rūkai? Vaikui kenkia, sau kenki. Draudžiama. Galva kopūstas. Vaikas užaugo, bus kaip aš.

Viktoras išprašo Slavką

VIKTORAS. Kas naujo, klasioko? Kaip mūsiškiai?

INA. Ai.

VIKTORAS. Kaip su darbais?

INA. Ai.

VIKTORAS. Kolia normaliai su tavimi?

INA (*išpučia dūmus*). Ai, ai.

VIKTORAS. Aišku.

Viktoras užgesina nuorūką ir išeina. Ina išpučia dūmus, patikrina Viktoro striukės kišenes, randa ten pinigų, vieną kupiūrą pasiima. Jeina Kolia, Viktoro jaunesnis brolis ir Inos vyras

KOLIA. Paklausei?

INA. Ai.

KOLIA. Tik aikčioti, kvaile, ir temoki.

INA. Nach.

KOLIA. Ir „nachinti“. Skubiai pakalbėk, nes po antro butelio jis gali ir toliau pasiūsti.

Virtuvė Baltarusijoje

Virtuvė Baltarusijoje

INA. Ai.

KOLIA. Aš su broliu negaliu apie tai, o tau, kaip klasiokai, — paprasčiau.

INA. Ai, nach, nach, nach (*grubiai atstumia Kolią*).

Kolia bando susitaikyti, glosto Inos suapvalėjusį pilvą

KOLIA. Ututiutiui.

*Kolios ranka nuslenka žemiau. Iš svetainės girdisi vaiko verksmas.
Jbėga Slavka*

SLAVKA. Vaikas verkia. Eikite, nuraminkite.

Ina su Slavka išeina. Ateina Motina

KOLIA. Kas Nastiai?

MOTINA. Niekas. Viktoro pusantrų metų nematė. Tik nuotraukose jauną, ilgais plaukais, ai, plinka Vitia! Prabudo Nastia, išėjo, žiūri į jį; aš jai sakau: „Tai dėdė Viktoras“. O ji — nepažino, tai ir apsižliumbė.

KOLIA. Ina nepakalbėjo su juo.

MOTINA. Nenori — nereikia. Jūs — broliai, patys išsiaiškinsite dėl buto. Mes su tėvu jums viską paliekame, dalinkitės kaip norite.

KOLIA. Dar yra testamentai ir dovanojimo aktai.

MOTINA. Yra ir kreditai.

KOLIA. Kokie kreditai?

MOTINA. Tyliau! Jauna šeima su dviem vaikais...

KOLIA. Kokia šeima? Kokie kreditai?

MOTINA. Ką aš galiu? Manai, nenoriu jam atskiro buto? Kas savaitę perku loterijos bilietą, tikiuosi laimėti... Ai!

KOLIA. Jis vis tiek čia negrįš.

MOTINA. Jam kur nors irgi reikia gyventi. Ne čia — tai ten.

KOLIA. Išvažiavai — ten ir gyvenk.

MOTINA. Liaukis.

Įeina Slavka

SLAVKA. Šeimininkė kur? Visi prie stalo susirinkę, geria. Šeimininkės nėra.

Motina įduoda dubenį Slavkai; jis neša į svetainę. Įeina Viktoras ir tėta Valia

VALIA. Kur varduvininkė? Visi laukia, be tavęs geria.

MOTINA. Einu! Bėgu (*išbėga*)!

VALIA. Kaip reikalai, jaunimėli?

KOLIA. O ką, pati nežinai?

Viktoras vėl užsirūko

VALIA. A! O kas kaltas? Reikėjo mokytis sostinėje kaip tavo brolis, o ne vesti seną.

KOLIA. Kodėl jina sena?

VIKTORAS. Mano bendraamžė.

VALIA. Na, pusiau jauna.

VIKTORAS. Ačiū, teta Valia.

*Viktoras nusisuka, rūko. Teta Valia rodo Koliai ženklus, kad jis išeitų.
Kolia išeina*

VALIA. Viktorai, kaip tau sekasi?

VIKTORAS. Gerai.

VALIA. Aha... Galvos... neskauda?

VIKTORAS. Ne (*atsisuka į ją*). Ko jūs taip lėtai kalbate?

VALIA. Tu tik nesijaudink.

VIKTORAS. Ko man jaudintis?

VALIA. Tik nesijaudink.

VIKTORAS. Aš ir nesijaudinu.

VALIA. Aha. Aš viską suprantu, ten sunku gulėti. Viską žinau, aha. Sakyk, pasekmių nėra?

VIKTORAS. Kokių pasekmių?

VALIA. Galvai? Širdžiai?

VIKTORAS. Nesuprantu.

VALIA. Aha... Po ligoninės... viskas gerai? Komplikacijų nėra?

VIKTORAS. Kokios ligoninės?

VALIA. Mes jau viską žinome.

VIKTORAS. Ką?

VALIA. Kad tu gulėjai durnyne.

VIKTORAS. Nesąmonės (*juokiasi*). Aš negulėjau durnyne.

VALIA. Tai kodėl pusantrų metų nesirodei?

VIKTORAS. Aišku! Nesirodai čia ilgiau nei metus, vadinasi, jau durnyne?

Taip, taip!

VALIA. Tai tu negulėjai?

VIKTORAS. Aišku, ne.

VALIA. Aha... Na ir gerai.

VIKTORAS. Na ir gerai.

Viktoras nusisuka, rūko. Įeina Slavka

SLAVKA (Valiai). Einam, tėvas kviečia.

Valia rankos mostu parodo Slavkai, kad išeitų. Slavka paklūsta. Įeina Tėvas

TĖVAS. Valiucha, daugiau neturi kur kvėpuoti?

VALIA. Einu, einu, jau negalima su jaunimu „pasitūsinti“?

TĖVAS. Po tavo „tūso“ su jaunimu — pusmetis apkalbų.

VALIA. Aha!

TĖVAS. Aha, aha!

Tėta Valia išeina

TĖVAS. Na ką, rūkaliau, gerai jautiesi?

VIKTORAS. Puikiai jaučiuosi!

TĖVAS. Ir pas mus viskas gerai! O kaip sostinėje? Gerai?

VIKTORAS. Sostinėje visada viskas gerai.

TĖVAS. Dabar, vadinasi, visoje šalyje gerai.

VIKTORAS. Tikrai.

TĖVAS. Taip... gerai dabar... Krizė praėjo, parduotuvėse visko pilna, pensijas pakėlė.

VIKTORAS. O kainos?

TĖVAS. Normalios.

VIKTORAS. Užtenka?

TĖVAS. Kad būtum laimingas — užtenka. Televizorių žiūri?

VIKTORAS. Ne.

TĖVAS. Laikraščius skaitai?

VIKTORAS. Ne.

TĖVAS. Taigi, žinok — viskas bus gerai! Tu sveikas atvažiavai — laimė, motinai jubiliejus — vėl laimė! Visko yra! Visko turime! Viskas gerai!

VIKTORAS. O kiek dar visko bus!

TĖVAS. Taip. Vėl vystyklėliai, skalbinėliai... Tu ten... Taip... Pakalbėk su motina ar broliu. Man jau pabodo su jais pyktis. *(Paima sąskaitą už vandenį)* Tai nenormalu — įrengime vandens skaitiklius norėdami taupyti, o kaskart vis daugiau ir daugiau! Kiek galima praustis? Jie ir rytą, ir vakarą. Skalbyklę kiekvieną savaitę naudoja! Iš kur tiek skalbinių kas savaitę! Ta nėsčia pinda vis sau kažką ten skalbia, o aš už juos moku! Kam tiek praustis? Anksčiau žmonės tik kartą per savaitę į pirtį eidavo — šeštadieniais. Skaičiau laikraštyje, kad kasdien prausiantis muilu nyksta prakaito angos, o žmogui būtina prakaituoti, kitaip — sutrikimas. Aš jai aiškinu, o ji vis „ai, ai“. Aikčiojoja išsipūtusi!

VIKTORAS. Kiek per mėnesį vandens suvartojote?

TĖVAS. Už penkioliką tūkstančių! Įsivaizduoji?

VIKTORAS. Tik tiek?

Tėvas liūdnai padeda sąskaitą

TĖVAS. Tau gal ir „tik tiek“, o man penkiolika tūkstančių — tai pinigai.

Viktoras ieško striukėje pinigų. Suranda, mato, kad mažiau, nei buvo. Viena kupiūra netyčia iškrenta, Tėvas ją pakelia

TĖVAS. Nereikia man tavo pinigų! Nereikia!

Viktoras atsiima kupiūrą. Jeina Slavka

SLAVKA. Tėti, ginčytis užtenka, mama kviečia.

Slavka išeina

TĖVAS. Nereikia man tavo pinigų! Nereikia! Tu tik jiems pasakyk, kad jie taip dažnai nesipraustų ir neskaltų.

VIKTORAS. Pasakysiu.

TĖVAS. Jie tokie... teisingučiai, net pikta!

Tėvas išeina. Viktoras skaičiuoja pinigų

VIKTORAS (sau). Lyg ir daugiau buvo...

Ateina Kolia. Kažką uosto

KOLIA. Na, ką tu? Eime prie stalo!

VIKTORAS. Palauk. Tu girdėjai apkalbas, kad aš durnyne gulėjau?

KOLIA. Na, kalba, tegu kalba.

VIKTORAS. Patikėjai?

KOLIA. Kuo ten tikėti... Tu juk nuolat skambini, vadinasi, ne durnyne. O jie tegul kalba.

VIKTORAS. Kas jie?

KOLIA. Ai, bobos tos. Ko ten klausyti? Juk jos tik šūdą mala ir orą gadina. Tu nieko neužuodi?

VIKTORAS. Ko?

KOLIA. Keisto kvapo?

VIKTORAS. Ne.

KOLIA. Aš irgi neužuodžiu, o mama sako, kad bute tvyro svetimas kvapas. Tai nuo Inos. Aš netikėjau, bet praėjusį šeštadienį grįžau naktį po baliuko su draugais, na, kaip visada gėrėme alų prie antros laiptinės su Kostiku, Sania. Pareinu, Ina miega nuoga, be anklodės... Na, užsinorėjau jai tenai pabučiuoti, pasilenkiau, o jinai miegodama kaip subezdėjo... kaip koks šeškas! Va tokios tos moterys. Po to aš irgi vis uostau, tai net įpročiu tapo. Pripratau prie Inos, neužuodžiu jos kvapo. Tu irgi neužuodi, gal ir tu pripratai, juk jūs — klasiokai. Mamai nepasakok, gerai?

VIKTORAS. Nepasakosiu aš jai apie bezdalus, aš jau su tėvu apie vandenį pasikalbėjau.

KOLIA. O Inai nemalonu.

VIKTORAS. Suprantu.

KOLIA. Eime?

VIKTORAS. Palauk, aš greitai turiu pasakyti... išvažiuoju į Lenkiją.

KOLIA. Na ir gerai.

VIKTORAS. Ilgam. Tikiuosi, visam laikui. Tik mamai nesakyk.

KOLIA. O jeigu klaus?

VIKTORAS. Sakyk, kad ten pat: guliu durnyne, kaip visada. Taip net geriau.

KOLIA. O ko tau į tą Lenkiją? Čia gi normalu.

VIKTORAS. Taip... normalu, gerai, bet norisi ko nors blogo. Kartais.

KOLIA. Nesuprantu.

VIKTORAS. Man trūksta dramatiškų išgyvenimų. Viskas taip gerai, gerai...

KOLIA. Nesuprantu.

VIKTORAS. Ir nereikia.

KOLIA. Nesuprantu. Į Lenkiją? Kam tau ta Lenkija?

VIKTORAS (*gūžteli pečiais*). Pirmoji pasitaikė.

Jeina Motina

MOTINA. Berniukai, už mamą išgersite?

KOLIA. Išgersime (*išeina*)!

MOTINA. Ko stovi? Tau viskas gerai?

VIKTORAS. Ir vėl! Motin, tu girdėjai plepalus apie durnyną?

MOTINA. Žinoma, girdėjau, o kas čia tokio?

VIKTORAS. Kodėl man nesakei?

MOTINA. O ką sakyti? Visokius niekalus dar perpasakoti? Va, pusantrų metų nesirodei — žmonės ir prisigalvojo. Reikėjo dažniau atvažiuoti.

VIKTORAS. Dabar tikrai trejus metus nesirodysiu.

MOTINA. Tada tave dar ir palaidos.

VIKTORAS. Kas tai paskleidė?

MOTINA. Liubka, ji neturi ką veikti, tai ir kuria.

VIKTORAS. Perduok jai, kad liežuvį išrausiu.

MOTINA. Pats jai paskambink ir pasakyk.

VIKTORAS. Koks numeris?

MOTINA. Miesto, penki du trys septyni septyni trys (523773).

VIKTORAS. Tuoj paskambinsiu.

MOTINA. Skambink, skambink.

Viktoras išeina. Motina išsitraukia iš chalato kišenės mobilųjį telefoną, skambina

MOTINA (*šnabžda*). Liuba! Tai aš. Mano Vitia viską žino! Labai piktas! Dabar tau skambins! Neatsiliepk! Nei namų, nei mobiliuoju telefonu. Ir į gatvę šiandien neik. Ir rytoj iki pietų. Jei pamatys, tau klius. Viskas. Atsijunk, sėdėk tyliai.

*Įsideda telefoną į kišenę, ištraukia iš šaldytuvo du butelius degtinės.
Jeina Viktoras*

MOTINA. Na ką? Išpėrei jai kailį?

VIKTORAS. Neradau namie.

MOTINA. Vakare paskambinsi. Eime, už mamelę išgersime.

Įbėga Slavka

SLAVKA. Viktorai, į Lenkiją važiuoji? Kam? Mokyti? Dirbti?

Įbėga Tėvas

TĖVAS. Vitia! Kai važiuosi į Lenkiją, žinok, kad lenkiškai „uroda“ reiškia grožis! O juk rusiškai „uroda“ — išgama, bjaurybė (*juokiasi*).

VIKTORAS. Žinau.

MOTINA. Važiuoji į Lenkiją?

VIKTORAS. Turistinė kelionė: Krokuva—Velička—Varšuva.

MOTINA. Oi, kadaise su Valia važiuodavome prekiauti į Lenkiją. Ir su tėvu kartą... Oi! Varšuvoje stadione pardavinėdavome! Ko ten tik nebuvo! Valkai pasakysiu! (*Šaukia*) Valia! Valia (*išbėga iš virtuvės su Slavka*)!

TĖVAS. „Uroda“! Įsivaizduoji? Jei tave, sūneli, Lenkijoje „urodu“ vadins, — džiaukis.

VIKTORAS. „Urodas“, išgama... Džiaugiuosi!

TĖVAS. O degtinės turėsi į „sklepą“ eiti. Taip lenkiškai vadinasi parduotuvė — *sklep*. Reikia už tai išgerti! Motin (*išeina*)!

Viktoras užsirūko. Ateina Kolia ir Ina

KOLIA. Atleisk, aš tik Inai pasakiau, kad į Lenkiją išvažiuoji, o ji, kvailė, — visiems už stalo ir leptelėjo.

Ina atstumia Kolią

KOLIA (*už Inos nugaros*). Bet aš jai nesakiau, kad visam laikui išvažiuoji (*išeina*).

INA. Išvažiuoji?

Pauzė

INA. Apsisprendei?

VIKTORAS. Taip.

INA. Koks tu visgi išgama, bjaurybė, „urodas“.

VIKTORAS. Taip. „Uroda“ lenkiškai — grožis, o rusiškai — išgama. Tai aš — gražus išgama.

Iš svetainės girdisi laimės šauksmai

VALIA. Oi! Azarenko laimėjo! Azarenko — pirmoji pasaulio raketė!*

MOTINA. Kokia laimė! Kokia laimė!

VALIA. Reikia išgerti! Eime!

MOTINA. Už pergalę!

VALIA. Už visą Baltarusiją! Už Prezidentą!

Visi, apimti laimės ir džiaugsmo euforijos, skambant Baltarusijos himnui, stveria Viktorą ir tempia prie šventinio stalo

Miegamasis Lenkijoje

KELIAUTOJAS (*visada iš dalies matomas žiūrovams*). Dauguma mokykloje mokėmės Europos istorijos ir pamename terminą „Didysis tautų kraustymasis“. Šiai temai buvo skiriama itin mažai laiko. O veltui.

Didysis tautų kraustymasis — vienas didingiausių procesų planetos istorijoje, kurio esmė — ketvirtajame—septintajame mūsų eros šimtmetyje vykęs barbarų genčių veržimasis į Romos imperiją ir jos sunaikinimas. Barbarai keitė gyvenamąsias vietas ne dėl klajoklinio pobūdžio, bet dėl klimato pokyčių ir žmonių pertekliaus gyventose žemėse.

Amžinosios Romos pabaigą nulėmė toli gražu ne vien tautų kraustymasis. Galybės viršūnę pasiekusią Romą ėmė krėsti rimtos vidinės bėdos. Užkariavimai turėjo savo kainą: į imperijos sudėtį pateko daugybė skirtingų tautų, kariuomenė buvo etniškai margaspalvė ir dideliu patriotizmu neliepsnojo, šalis blaškėsi įvairių religinių srovių, egzotiškų kultų kryžkelėje, išgyveno, pasak amžininkų, „dorovinę krizę“. Romos visuomenė paskendo girtuoklystės, žaidimų ir ištvirkavimo liūne. Į diduomenės gretas prasimušė buvę vergai ir „cirko padugnės“; jie suteiktą laisvę bei pilietines privilegijas suprato kaip laisvę daryti ką nori. Visuomenėje viešpatavo visuotinis bejėgiškumo jausmas. Stėbėdami, kaip barbarų minios veržiasi į jų miestus, įveda savo tvarką ir kuria naujas valstybes, romėnai gyveno sau įprastą gyvenimą, pamiršo pažangos stebuklus ir perėmė atplūdusių tautų papročius (*girdisi durų skambutis, po kiek laiko — vėl skambina*).

* Viktorija Azarenko — garsi Baltarusijos tenisininkė

A, užsikalbėjau. Taigi, miegamasis Lenkijoje. Miegamasis kaip miegamasis — nieko ypatingo.

Gana erdvus miegamasis, nors gal taip tik atrodo, nes miegamajame, be didelės lovos, nieko nėra. Didelė lova irgi keistoka — lyg ne lova, ant jos krūva kažkokių audinių. Į miegamąjį įeina senyva moteris, greit apžvelgia lovą

MOTERIS. Marja, jos čia nėra.

Senyva moteris išeina, girdisi žingsniai. Įeina kita senyva moteris — tai Marja. Ši, kitaip nei pirma senyva moteris, — prieina prie lovos, įdėmiai apžiūri, čiupinėja audinius

MARJA. Ji čia! Zofja!

Į miegamąjį grįžta pirmoji senyva moteris — tai Zofja, ir vyriškis, jam daugiau kaip trisdešimt, vardu Michalas. Marja šiek tiek atidengia anklodę, pasimato nuogos moters kūnas

MICHALAS. Tai Agnieška?

MARJA. Taip.

MICHALAS. Gyva?

Marja nejuda, Zofja prieina arčiau, pasilenkia prie kūno, klausosi

ZOFJA. Miega.

MICHALAS. Reikia pažadinti.

Zofja purto kūną. Marja išeina. Michalas plekšnoja per žandus

MICHALAS. Agnieška, prabuski!

Grįžta Marja su puodeliu, sriūbteli burnon vandens ir purškia ant Agnieškos, o toji atsidūsta

MICHALAS. Oro! (Zofja atidaro langą) Tablečių nėra, švirkštų irgi. Nieko nėra, tai kas jai?

ZOFJA. Gal spaudimas?

MARJA. Negi taip giliai įmigty, jei būtų spaudimas?

ZOFJA. Jaunuoliai šiais laikais silpni.

MICHALAS. Kur drabužiai?

MARJA. Nežinau. Nuo to laiko, kai prieš šešias dienas man įdavė atsarginį raktą, nemačiau jos nei su drabužiais, nei be.

MICHALAS. Ką ji valgo?

MARJA. Tuoj pažiūrėsiu.

Marja padeda puodelį vandens ir išeina, Michalas vėl bando prįžadinti Agniešką plekšnodamas per žandus, o Zofja dairosi į langą

ZOFJA. Gal uždarykime langą? Strėnas perpūs.

MICHALAS. Ne. Arba išeikite, arba kuo nors prisidenkite.

ZOFJA. Kur jau aš eisiu? Maža ko čia prireiks? O prisidengti nėra kuo.

Zofja apžiūrinėja krūvą audinių ant lovos. Grįžta Marja

MARJA. Šaldytuvą, garbė Marijai, prikimštas. Pardavėja ir yra pardavėja, bet sriuba įtartina, aš ją užkaičiau — pervirsiu.

ZOFJA. Reikėjo išpilti.

MARJA. Kodėl? Gal ji prieš užmigdama išsivirė; tuoj atsibus, pavalgys karštos sriubos.

MICHALAS. Kokia sriuba?

MARJA. Rūgštynių.

MICHALAS. Grietinės yra?

MARJA. Tuoj pažiūrėsiu.

Marja išeina. Zofja trina nugarą ir ieško, kurioje vietoje jai nepūsty. Michalas iš visų jėgų kelia Agniešką ir tempia prie lango, purto ją. Zofja žiūrinėja audinius

ZOFJA. Kokie keisti rankšluosčiai... Į vėliavas panašūs... Tikrai! Lenkijos yra!

MICHALAS. Matyt, Europos futbolo čempionatui ruošėsi**.

ZOFJA. Kitų aš nežinau. Viena į mūsiškę panaši, yra ir dryžuota.

MICHALAS. Parodykite dryžuotą (*Zofja pakelia Airijos vėliavą*). Airijos! Tikrai. Ji turi žinoti. Agnieška! Agnieška!

Michalas stipriau purto Agniešką, toji dejuoja. Įeina Marja

** Minimas XIV Europos futbolo čempionatas (trump. Euro 2012), vykęs 2012 m. birželio 8–liepos 1 d. Lenkijoje ir Ukrainoje

MARJA. Grietinės nėra, bet yra natūralaus jogurto, majonezo ir kečupo.

ZOFJA. Aš rūgštynių sriubą be grietinės valgau.

MARJA. O aš visai jos nevalgau – kenkia kepenims. (*Michalui*) Kam jums ta grietinė?

MICHALAS. Aš dar nepietavęs.

MARJA. Sriubos valgysite?

MICHALAS. Su jogurtu, jei jis normalus.

MARJA. Atnešti?

MICHALAS. Taip.

Marja išeina. Michalas paguldo Agniešką į lovą, su Zofja apžiūrinėja vėliavas

MICHALAS. Čia ir Baltarusijos yra.

ZOFJA. Kuri?

MICHALAS. Ta raudonai žalia. (*Apie kitą vėliavą*) Ta kiek panaši į mūsų, bet ne mūsų.

ZOFJA. O kas jūs jai?

MICHALAS. Aš jos berno brolis. Gal matėte?

ZOFJA. Kurį? Aš du mačiau.

MICHALAS. Taip...

Agnieška pasimuisto ir pakelia galvą. Zofja paima puoduką su vandenių, prideda prie Agnieškos lūpų. Toji užsimerkusi geria. Atsigėrusi apsiverčia ant šono ir kiek pramerkia akis

AGNIEŠKA. Vaikai mėgsta vandenyje plaukioti... Jie gimsta vandenyje...

Plaukioja pilve kaip žuvytės... Moterys kaip akvariumai su žuvytėmis...

Maitina juos... Duoda deguonies... Jei akvariumas slysta, gali sudužti, nebebus vandens nei žuvyčių. Toks gražus baisus sapnas.

Agnieška verčiasi ir pastebi Marją, nešančią lėkštę sriubos

MARJA. Laba diena.

AGNIEŠKA. Ką jūs čia?

MARJA. Užėjau su Zofja.

AGNIEŠKA. Kas tai?

ZOFJA. Agnieška, aš – Zofja, kaimynė. Nepažinai?

AGNIEŠKA. A... Ir kas?

ZOFIA. Va, ponas jūsų ieško.

Agnieška vėl verčiasi ant kito šono, prispaudžia kelius prie krūtinės

AGNIEŠKA. Nenoriu, kad manęs ieškotų...

MARJA (*Michalui*). Va, jūsų sriuba.

MICHALAS (*Agnieškai*). Aš — Jaceko brolis.

AGNIEŠKA. Jis sudaužė akvariumą.

MICHALAS. Jacekas? Kur jis? Kas jam atsitiko?

AGNIEŠKA. Man vienodai.

MICHALAS. Kada tu jį paskutinį kartą matei?

AGNIEŠKA. Jie išėjo dviese ir daugiau nepasirodė.

MICHALAS. Dviese? Kada?

AGNIEŠKA. Po šito... Po visko...

MICHALAS. Ko visko?

AGNIEŠKA. Žuvytę sudaužė... Drabužius paėmė... Liepė laukti... Ir dviese išėjo... Noriu miego.

Agnieška vėl miega

MICHALAS (*Marjai*). Kavos yra?

MARJA. Šaldytuve nėra.

MICHALAS. O spintelėje?

MARJA. Nežiūrėjau.

MICHALAS. Tai pažiūrėkite! Jai reikia stiprios kavos (*Marja išeina*).

Nemiegok! Nemiegok! Kurią dieną išėjo Jacekas? Su kuo? Kur jis?

AGNIEŠKA. Nežinau. Man skaudėjo... Paskui mažiau... Mano pilvas ištuštėjo... Meilė blėso kaskart nuėjus į tualetą.

ZOFIA. Kaip įdomiai kalba.

MICHALAS. Aš su ja išprotėsiu. Jacekas Lenkijoje?

AGNIEŠKA. Manau, ne. Mes grįžome iš Anglijos...

MICHALAS. Jūs dar Anglijoje buvote?

AGNIEŠKA. Teko... Aš nenorėjau... Nenorėjau.

Agnieška verkia, grįžta Marja

MARJA. Neradau kavos.

MICHALAS. Kad pas lenkų namie nebūtų kavos? Keista. Reik ją pažadinti.

ZOFJA. Pas mane namie visada yra kavos, galiu atnešti.

MICHALAS. Prašau.

ZOFJA. Einu ir... Dar iki futbolo čempionato jūsų brolis išėjo iš čia su lagaminais.

MICHALAS. O kitas?

ZOFJA. Nemačiau.

Zofja išeina

MICHALAS (*Marjai*). Buvo Anglijoje, atskrido, išėjo su daiktais dar neprasidėjus futbolo čempionatui... Pusantro mėnesio... Airijoje nematė... Lenkijoje neatsiliepia...

MARJA. Negi dingo be žinios?

MICHALAS (*Agnieškai*). Baik žliumbti! Kodėl Jacekas išėjo su daiktais? Ką jis pasakė?

AGNIEŠKA. Jis... Jis pasakė...

Už lovos pasirodo Jaceko prisiminimas

MARJA (*Jacekui*). Kas tu toks?

JACEKAS. Aš Jaceko atsiminimas. (*Agnieškai*) Gana verkti, Anglijoje išsiverkei.

AGNIEŠKA. Jei būčiau žinojusi, kas manęs ten lauks...

JACEKAS. Dabar prasideda naujas mūsų gyvenimas, viskas bus gerai. Rytoj išeisi iš darbo, tavo daiktus aš išsivešiu. Tau iki oro uosto nuvažiuoti pakaks džinsų ir marškinėlių, pasiimsi tik rankinį bagažą. Taip pigiau. Po savaitės pasitiksiu tave oro uoste Dubline. Ir daugiau jokių išgamų, „urodų“, o jei ne... patį žinai, kas bus.

Jacekas ją nestipriai muša per veidą, Agnieška nestipriai verkia

JACEKAS. Tu tokia graži, kai verki, aš noriu tavęs.

AGNIEŠKA. Gyvulus.

Jacekas užgula Agniešką

MARJA (*Michalui*). Gal sriubos, kol..?

MICHALAS. Taip.

Michalas valgo sriubą. Į kambarį įeina Zofja, nešina karštos kavos puodeliu, su ja kartu įvažiuoja paspirtuku berniukas su kuprine

ZOFJA. Atnešiau kavos.

Zofja duoda puodelį kavos Agnieškai

ZOFJA (*supažindina su berniuku*). Tai mano anūkelis Adamekas. Grįžo iš mokyklos. Negaliu jo vieno palikti, tegu čia ruošia pamokas. Galite uždaryti langą?

MICHALAS. Dabar galiu.

Kol Michalas uždaro langą, Adamekas pasideda paspirtuką, išsiima iš kuprinės sąsiuvinį ir ruošia pamokas. Michalas valgo sriubą

MICHALAS. Kokį ten išgamą, „urodą“ minėjo mano brolis?

AGNIEŠKA. Jis ne išgama, ne „urodas“. Jis gražus, vardu Viktoras. Baltarusis.

Už lovos kyla Viktoro atsiminimas

MARJA. Kas tas toks?

VIKTORAS. Aš Viktoro atsiminimas.

MARJA (*apžiūri*). Koks... keistas, kaip... vištos kaklelis sriubai.

AGNIEŠKA. Kai pirmą kartą jį pamačiau parduotuvėje, irgi taip pagalvojau. Neį pavadinau jį sau „Sriuba“.

ZOFJA. Marja, tu kada nors lytiškai santykiavai su sriuba?

MARJA. Su sriuba? Ne. Aš mėgstu šviežią nugarinę su kaulu.

MICHALAS (*užspringsta sriuba*). Ką jūs ten plieurpiate? Fui... Appetitą sugadinote (*atstumia sriubos lėkštę*).

AGNIEŠKA. Buvo eilinė diena. Parduotuvėje tuščia, tik dvi senutės, trikdančios vakarais pirkėjus savo lėtumu. „Sriuba“ vaikščiojo taip pat lėtai, kaip senutės, ir rinkosi kas pigiausia, — supratau, kad jis turi mažai pinigų.

ZOFJA. Teisingai, aš irgi renkuosi kas pigiausia.

MARJA. Aš — dar labiausiai lenkiškus produktus.

ZOFJA. Tu neteisi.

MARJA. Tai ką, graikiškus produktus man pirkti? Nekenčiu graikų, tų tinginių, „lodarių“.

Miegamasis Lenkijoje

Miegamasis Lenkijoje

ZOFJA. Sūris jų skanus.

MARJA. Jau nebe. Graikiškų salotų daugiau neberuošiu. Tegu dirba kaip visi, o ne sirtakį šoka. Tegu nestreikuoja, o sėdi prie savo Egėjo jūros ir mokosi, kaip iš savo trylikto atlyginimo „fliakus“ gaminti.

MICHALAS. Gal paklauskime Agnieškos?

AGNIEŠKA. Taigi, supratau, kad jis turi mažai pinigų, ir dar supratau, kad jis — užsienietis.

MICHALAS. Iš ko?

AGNIEŠKA. Toks nelenkiškas kuklumas.

VIKTORAS (*prieina prie Agnieškos*). *Proše, penč skšydelkuv* (Prašyčiau penkis sparnelius).

AGNIEŠKA. Nesuprantu, pone.

VIKTORAS. *Proše, penč skšydel.*

AGNIEŠKA. Nesuprantu, pone, kalbėkite lenkiškai.

VIKTORAS (*pasitraukia į šalį*). *Juk aš teisingai pasakiau! Penč. Skšydllo, skšydlly, skšydelkuv ar skšydelek?* Mokiausi mokiausi lenkiškai ir taip susimoviau.

AGNIEŠKA. Iš tiesų, tai aš jį supratau.

ZOFJA. Aš nelabai.

MARJA. O aš atspėjau.

MICHALAS. Jis norėjo nusipirkti penkis vištų sparnelius.

MARJA. Sriubai?

AGNIEŠKA. Nesuprantu, kas mane tada apsidėjo, — kažkokia piktdžiuga.

O kai tik jis pažvelgė į mane baugščiomis pamesto vaiko akimis, aš supratau, kad mano viduje kažkas vyksta ir panorau pamaitinti jį. Maitinti šaukšteliu visais patiekalais, kokius tik moku gaminti, kol suprakaituos.

JACEKAS (*už Agnieškos nugaros*). *Ką jau tu moki gaminti... Palyginti su mano mamos patiekalais, tavo neįmanoma valgyti.*

AGNIEŠKA (*Viktorui*). Kuo galiu padėti? Pone, norite pavalgyti?

VIKTORAS. Norėjau virti sriubą...

AGNIEŠKA. Kokią?

VIKTORAS. Vištienos.

AGNIEŠKA. O jūs ateikite pas mane vakarienės! Atsiminkite adresą. Ko jūs norėtumėte?

JACEKAS. *Kurva.*

VIKTORAS. Lenkiško, kokio nors lenkiško patiekalo.

AGNIEŠKA. Kodėl lenkiško? Aš moku gaminti ir itališkus, prancūziškus, rusiškus...

VIKTORAS. Ne, tik lenkišką! Negaliu čia pavalgyti normalių lenkiškų patiekalų. Visur tik libanietiški, turkiški, vietnamietiški, kiniški, indiški, tik ne lenkiški patiekalai.

AGNIEŠKA (*Michalui, kaimynėms*). Norėjau jį tik pamaitinti.

JACEKAS. Antrą kartą *kurva*.

ZOFJA. Lenkų virtuvė gera, bet liūdna.

MARJA. Na taip, kasdien valgyti liūdna.

MICHALAS. Aš dabar paprastą sumuštinį suvalgyčiau.

ZOFJA. O aš kažkur skaičiau, kad Vienoje didelė prabanga būdavo valgyti raugintus agurkus su medumi.

VIKTORAS. Taip ir Baltarusijoje valgo.

ZOFJA. O žemuogės sūdydavo.

MARJA. Kada taip darė?

ZOFJA. Neatsimenu.

ADAMEKAS. Austrijos-Vengrijos imperijoje prieš Pirmąjį pasaulinį karą.

MARJA. Aišku, kodėl ta imperija iširo. Ir Europos Sąjungai taip bus. Kaip gerai, kad neįsivedėme eurų.

ZOFJA. Kuo čia dėti eurai ir žemuogės?

MARJA. Žemuogės reikia susilenkus rinkti, eurus greitai irgi. Abu smulkūs, bet niekas nenori dirbti!

ZOFJA. Vėl tu savo. Na, koks mūsų reikalas tie eurai?

MARJA. Pamatysi, kai apsišiks visa Europa. O šūdai — tai ne rusiškos dujos! Jie ne vamzdžiais teka! Ir ukrainiečiai nevagia! Atitekės šūdai Oderiu pas mus ir užpils visą Lenkiją!

MICHALAS. Prašau! Liaukitės! O Jacekas kur tuo metu buvo?

AGNIEŠKA. Jis turėjo skristi į Airiją. Net neatsisveikino.

JACEKAS (*Agnieškai*). Dvidešimt penktą dieną skrendu į Dubliną. Lauk manęs dvidešimt ketvirtą. Vakarienė, dar šis tas, atsisveikinimas iki paryčių, ar ne?

AGNIEŠKA. Šio to nebus.

JACEKAS. Kodėl?

AGNIEŠKA. Ką, užmiršai? Dvidešimtomis dienomis man... tai...

JACEKAS. Tai? O, *kurv*... Kodėl nepriminei, kai pirkau bilietus?

AGNIEŠKA. O kodėl aš kasdien turiu galvoti apie savo mėnesines?

JACEKAS. Ne man gi galvoti! Su tavimi visada taip!

ZOFJA (*Agnieškai*). Tai kaip ten su tuo baltarusiu? Pamaitinote?

Viktoras prieina prie lovos ir paima dvi vėliavas

VIKTORAS (*Agnieškai*). Labas vakaras. Anksti atėjau?

AGNIEŠKA. Ne, viskas paruošta.

VIKTORAS. Atsiprašau, kad be gėlių. Galvojau, ką padovanoti. Va jums dvi Baltarusijos vėliavos (*paduoda*).

AGNIEŠKA. Kodėl dvi?

VIKTORAS. Viena senoji...

MICHALAS. Va kodėl į mūsų panaši!

VIKTORAS. Kita va tokia.

AGNIEŠKA (*paima vėliavas*). Keista, kad turite dvi vėliavas.

VIKTORAS. Turime ir dvi kalbas.

AGNIEŠKA. Kaip Kanadoje?

VIKTORAS. Taigi... Kažkada ir keturios buvo, kaip Šveicarijoje.

AGNIEŠKA. Kada?

VIKTORAS. Po Pirmojo pasaulinio karo. Baltarusių, rusų, lenkų ir *gebreiskij*.

AGNIEŠKA. Kokia kokia?

VIKTORAS. *Gebreiskij ci žydouskij* — taip baltarusiškai tariame. Du žodžiai. Vienas visada buvo „žydų“.

AGNIEŠKA. Kaip ir pas mus.

VIKTORAS. Bet Stalino laikais „žydų“ uždraudė kaip įžeidžiantį ir sugalvojo *gebreiskij*.

AGNIEŠKA. Kaip visada buvęs žodis staiga tapo įžeidžiantis?

VIKTORAS. Taip, kaip žodis „negras“. Kas jame įžeidžiančio? Normalus žodis, o staiga — nebevertojamas. Afroamerikietis! Iš kur Lenkijoje ar Baltarusijoje afroamerikietis? Kaip man jį vadinti? Afrobaltarusis? Afrolenkas?

AGNIEŠKA. Kaip seksualiai skamba „afrobaltarusis“! Jūs visko turite po du, visada galite rinktis.

VIKTORAS. Tai — kas kita. Jau apsipratome.

AGNIEŠKA. Matai, visi palaipsniui priprantame prie naujų įstatymų.

VIKTORAS. Mes — ne prie visų...

AGNIEŠKA (*Michalui, kaimynėms*). Jacekas, kaip išaiškėjo, į Dubliną neišskrido.

JACEKAS (*Michalui, kaimynėms*). Ką, argi aš durnas? Be meilės, „neaptarnautam“ išskristi? Laukiau, kada tos dienos baigsis. Pasiėmiau degtinės „Zubrovka“ butelį ir dvi vėliavas dovanų — Lenkijos ir Airijos, kad neužmirštų manęs.

AGNIEŠKA. Atsirakino duris savo raktu, tyliai įėjo.

JACEKAS. Klausiausi už durų jų filologinių plepalų apie tautų draugystę.

VIKTORAS (*Agnieškai*). Jūs, lenkai, vartojate žodį „uroda“, tai reiškia „grožis“, o rusiškai tai reiškia „išgama, bjaurybė“. Man taip norisi tave vadinti „uroda“, tai taip gražu.

AGNIEŠKA. Vadink, noriu išgirsti. Laukiu.

VIKTORAS (*artėdamas prie lovos*). „Uroda“... „Urodina“... „Urodka“... „Urodinka“... „Urodlivaja“... „Uroduška“...

ADAMEKAS. Atlikau namų užduotis, galiu pasivažinėti paspirtuku?

ZOFJA. Važinėk, važinėk.

Adamekas važinėja paspirtuku

AGNIEŠKA (*abu jau lovoje*). Tu gerai kalbi lenkiškai, bet ne taip, kaip mes. Maniera ne tokia...

VIKTORAS. Suprantu, kodėl lenkės garsėja seksualumu, jūs taip manieringai intonuojate, kaip... Negaliu to žodžio ištarti...

JACEKAS. Aš galiu ištarti tą žodį. Airijoje pinigų „kalu“, o ji čia „baltaruskį“ šeria! Elgiesi ir kalbi kaip *kurva*.

VIKTORAS. Vyrų taip kalba... nešvankiai.

JACEKAS (*Viktorui*). Ak, tu *kurva*! Tu kas toks, išgama, „urode“?

VIKTORAS. Aš iš Baltarusijos, Viktoras. O jūsų vardas?

JACEKAS. Pabučiuok man...

VIKTORAS. Va, todėl jūsų, lenkų, nei Europoje, nei pasaulyje taip nemėgsta.

JACEKAS. O jūsų, baltarusių, niekas nei Europoje, nei pasaulyje nežino. *Kurva!*

Jacekas per Agniešką puola kumščiais Viktorą, šis ginasi, slėpdamasis už Agnieškos. Staiga visi sustingsta, tik Adamekas važinėja paspirtuku. Agnieška stipriai nusipurto

AGNIEŠKA. Kokie įsielektrinę ponai! Nuo jūsų trenkia srovė!
(*Po akimirkos, Jacekui*) Renkis! (*Jacekas nusirengia. Agnieška rodo į lovą*)
Čia!

Jacekas gulasi

JACEKAS. Siūlau išgerti (*išsiima degtinės „Zubrovka“ butelį*).

AGNIEŠKA. Ir gėrėme kaip giminės.

MICHALAS. Kokie giminės?

AGNIEŠKA. Tai ir išsiaiškinome prie butelio.

Po kiek laiko, visi trys – apgirtę

JACEKAS. Mama septintajame dešimtmetyje važinėjo į Baltarusiją, pardavinėjo kramtomąją gumą „Liolekas ir Bolekas“ ir marškinėlius, na tokie... lyg iš laikraščių pasiūti, pamenate?

MICHALAS. Vaikystėje turėjau!

MARJA. Atsimenu, atsimenu.

JACEKAS. Ir džinsus pardavinėjo. Parsiveždavo aukso, plačių auksinių žiedų.

VIKTORAS. O mano mama aštuntojo dešimtmečio viduryje važiuodavo prekiauti į Lenkiją.

MARJA. Ir aš važiuodavau prekiauti į Baltarusiją. Pardavinėjau kosmetiką, avalynę, marškinėlius, o pirkau spalvotą televizorių „Horizont“ ir dulkių siurbį.

AGNIEŠKA. Ir pas mus atvažiuodavo giminės iš Baltarusijos, prekiaudavo spalvotais televizoriais „Vitiaz“, dulkių siurbliais.

VIKTORAS. Mano tėvai Lenkijoje paskutinį kartą prekiaavo Varšuvos stadione. Prisipirko palaidinių, marškinėlių, dolerių, vaizdo kasetių leistuvą ir vieną kasetę! Visus metus ją vieną ir žiūrėjome, kol gavome dovanų antrą. Kitus metus tą naują žiūrėjome. Paskui palengvėjo – iškart penkias kasetes atvežė.

AGNIEŠKA. Paskui pas mus nebevažiavo.

JACEKAS. Visko atsirado parduotuvėse.

MICHALAS. Taip, buvo laikai, yra ką prisiminti.

ZOFJA. Mes tai su vyru į Bulgariją važiuodavome, prekyvome prezervatyvais.

ADAMEKAS. Močiute, kas yra prezervatyvai?

ZOFJA. Ir jo tėtis mažas būdamas klausdavo mūsų to paties. (*Adamekui*)
Tai tokie paketėliai, juos reikia laikyti prie duonos, kad nesugestų.

Adamekas privažiuoja prie močiutės, kažką šnabžda

ZOFJA. Gerai, tik greitai.

Adamekas išvažiuoja

JACEKAS (*Viktorui*). Geras tu vaikinai, baltarusi, gyvenk, bet kad daugiau tavęs čia nematyčiau!

VIKTORAS. Laimingo gyvenimo ir darbo Airijoje! Linkėjimai šventam Patrikui! (*Agnieškai*) Dėkoju už vakarienę, bučiuoju rankutes (*Viktoras dingsta*).

JACEKAS. Tau tos dienos baigėsi? Rytoj išskrendu.

AGNIEŠKA. Man šį kartą jų nebuvo.

Sukrėstas Jacekas atsistoja, vaikšto, preina prie Michalo, įremia galvą jam į krūtinę

JACEKAS. Broli, ką man reikėjo daryti, ką? Viskas taip ne laiku. Mes juk tokius planus kūrėme. Ten. O čia... Ir mes tiksliai nežinojome, nuo kurio tas vaikas... (*Prieina prie Agnieškos*) Nuvešiu tave į Angliją, parodysiu karalienę, Big Beną ir gerą ligoninę; viskas vyks greitai, kokybiškai ir niekas nesusižinos (*Jacekas dingsta*).

AGNIEŠKA (*verkia*). Kodėl sutikau? Neturėjau su kuo pasitarti, kam pasipasakoti. Taip laukiau, kad „Sriuba“ vėl užeitų į parduotuvę, būčiau džiaugsmingai išbėgusi už prekystalio ir pasipasakojusi jam prie dėžių su šprotų konservais. Kai vėl jį pamačiau, akvariumas su auksine žuvyte jau buvo sudužęs Anglijoje...

Į kambarį įvažiuoja Adamekas su Europos Sąjungos vėliava, paduoda Agnieškai

ADAMEKAS. Dovanoju, tai tavo kolekcijai.

Adamekas bučiuoja Agniešką. Bučiuoja labai ilgai

MARJA. Zofja!

ZOFJA. Adamekai!

Zofja atplėšia Adameką nuo Agnieškos. Adamekas įkanda močiutei į ranką. Zofja suduoda Adamekui per užpakalį ir nutempia jį į kampą

ZOFJA (*Agnieškai*). Kai skalbsi, šitą dėk į skalbyklę kartu su Airijos ir ta spalvota Baltarusijos vėliava. Lenkijos ir seną Baltarusijos skalbk atskirai, kitaip jas uždažys.

MARJA. Skalbk skalbikliu „Dosija“.

ZOFJA. „Persil“ geresnis.

JACEKAS (*vėl atsiradęs, Agnieškai*). Pradėsime naują gyvenimą, viskas bus nuostabu, nebedirbsi. Tavo daiktus išsivešiu, nuvažiuoti iki oro uosto tau pakaks džinsų ir marškinėlių, pasiimsi tik rankinį bagažą — taip pigiau. Po mėnesio aš tave pasitiksiu oro uoste Dubline. Ir daugiau jokių išgamų, jokių „urodų“.

AGNIEŠKA. Džinsus ir marškinėlius aš išmečiau pro langą, kad niekur nereiktų skristi. Bet tai buvo vėliau. Viktoras atsirakino duris savo raktu.

VIKTORAS (*netikėtai pasirodo*). Sveiki.

JACEKAS (*puola Viktorą*). Ak, tu, kurva, vėl čia.

Agnieška sustabdo Jaceką

VIKTORAS. Sveiki. Ėjau pro šalį, pamaniau — užėisiu, atsisveikinsiu.

AGNIEŠKA. Išvažiuoji?

VIKTORAS. Reikia grįžti, naują vizą pasidaryti.

AGNIEŠKA. Paskui atvažiuosi?

VIKTORAS. Bandysiu.

AGNIEŠKA. Patinka čia?

VIKTORAS. Na... Yra nedidelė „sovdepija“ kažkokia ir kompleksuoti čia žmonės, vanduo rudas, pasirodo, kartais teka, bet čia yra ateitis.

JACEKAS. Ateitis? Man atrodo, sąstingis, o ir tie politikai...

VIKTORAS. Ak, nematėte jūs tikro sąstingio ir kitokių politikų...

JACEKAS. Mums laikas eiti, Viktorai. Palydėsiu tave. (*Ima ryšulį, bučiuoja Agniešką*) Sudie, mažyte, susitikime po mėnesio ten.

VIKTORAS (*Agnieškai*). Sudie. Neturiu nieko palikti atminčiai.

AGNIEŠKA. Šį tą palikai...

VIKTORAS. Dovanoju baltarusiško kūrinio įrašą — Oginskio „Atsisveikinimą su tėvyne“!

JACEKAS. Tai lenkiškas kūrinys.

AGNIEŠKA. Lietuviai sako, kad tai — lietuviškas kūrinys.

VIKTORAS. Ne, — baltarusių.

Groja įrašas. Jaceko atsiminimas pasiima ryšulį ir išveda Viktoro prisiminimą. Agnieška verkia. Adamekas nusikamavęs krenta į lovą prie Agnieškos ir užmiega

ZOFJA (*švelniai anūkui*). Adamekai, eime. Greit bus futbolas, ir vakarienianti laikas!

Zofja bando pažadinti Adameką. Mieguistas vaikas užlipa močiutei ant nugaros. Zofja išneša miegantį Adameką

MICHALAS (*Agnieškai*). Nei paskambino, nei parašė?

AGNIEŠKA. Nieko.

MICHALAS. Reikia mums eiti į policiją. Surašysi viską, Viktoro bruožus dėl visa ko aprašysi. Palauksiu tavęs virtuvėje. Apsirenk.

Michalas pasiima nebaigtos valgyti sriubos lėkštę, išeina

ZOFJA (*grįžusi*). Jei reiks liudininkų, kreipkitės.

MARJA. Buto raktą grąžinti ar dėl visa ko pasilaikyti?

AGNIEŠKA. Tegu bus ir pas jus.

Zofja paima Adameko kuprinę ir kartu su Marja išeina. Agnieška pasimetusi žiūri į ištuštėjusią lovą. Atsisloja, pasiima Europos Sąjungos vėliavą ir užsiriša ant klubų, aukščiau (kaip suknele) — Airijos vėliavą, krūtis perriša Lenkijos vėliava, ant pečių (kaip skarele) apsigaubia senąja Baltarusijos vėliava, ant galvos apsivynioja oficialią Baltarusijos vėliavą

AGNIEŠKA (*Michalui*). Aš pasiruošusi.

Išeina

KELIAUTOJAS (*žiūrovams*). A, a... e... è (*kažką niūniuoją, neaiškiai murma*), pavargau, turiu atsikvėpti, išgerti kavos ar arbatos... Jūs irgi, manau, norėtumėte kiek pailsėti. Čia, teatre, veikia kavinukė — užsukite, o jeigu prireiks į tualetą — tai teks pereiti kiemą. Taigi, dešimties minučių pertrauka, o paskui papasakosiu įdomiausią savo sapno dalį.

Pirmos dalies pabaiga

Antra dalis

KELIAUTOJAS (*žiūrovams po pertaukos*). A, jūs jau vėl susirinkote. Tęsiu savo pasakojimą, — kita mano sapno dalis vyko statybose Anglijoje.

Statybos Anglijoje

Didelis tuščias išbaltintas kambarys. Kilnojamos kopėčios, šalia dėžės, vienoje daug tuščių „Guinness“ alaus butelių ir paketų. Kambario centre stovi kažkas didelis, apvyniotas purvinu nuo balinimo plastiku. Nilas tvarko mažo televizoriaus anteną. Petas pjausto duoną

PETAS. Pavyko?

NILAS. Šūdas. Arba garso nėra, arba vaizdo.

PETAS. Kai mūsiškiai prieš rungtynes giedos himną, tegul būna garsas, o kada kroatai užbliaus — įjunk vaizdą.

NILAS. O dabar ką įjungti?

PETAS. Idiote, dabar jokio skirtumo, svarbiausia — pradžios nepražiopsok.

NILAS. Tu pats idiotas (*Petas atsidaro alaus butelį*). Duok alaus.

PETAS. Penki pensai.

NILAS. Aš tau geriau juos naktį į subinę sukišiu.

PETAS. Sukišk, sukišk, kad mano spalínukės naktį nesivalkiotų. Tegul namie sėdi.

NILAS. Aš tuos penkis pensus tau į burną įmesiu, kai knarksi.

PETAS. Įmesk! Galima pagalvoti, kad tu turi penkis pensus!

NILAS. Rytoj turėsiu.

PETAS. Kai skolas grąžinsi, pažiūrėsime, kiek tau liks pensų mėtyti man į burną.

Jeina Rėjus, jis brigados vyresnysis. Petas paduoda jam alaus butelį, šis vienu mauku išgeria. Petas atidaro jam antrą butelį

RĖJUS. Kas čia atsitiko?

Petas rodo Rėjui kambarį

PETAS. Užglaistė jis viską vakar, kol buvome bare.

RĖJUS. Taip...

PETAS. O šiandien priešpiet viską nubaltino. Vienas pats! Mūsų negalėjo palaukti, mat koks.

RĖJUS. Taip...

PETAS. Ir paskambino šeimnininkui, pasakė, kad viskas padaryta.

RĖJUS. Taip...

PETAS. Tas atvažiavo, padėkojo ir rytoj atsiskaitys.

RĖJUS. Kur tas partneris iš Rytų Europos?

PETAS. Va.

Petas stipriai nuplėšia plėvelę, per dulkių debesį pasimato lenkas Jacekas: jo kojos įcementuotos statybiniame bake, burna užkimšta, rankos surištos už nugaros

RĖJUS. Kaip jūs dviese jį sutvarkėte?

PETAS. Kai išgirdau apie atsiskaitymą, iškart norėjau jį užmušti, tik laukiau, kada šeimnininkas dings. Kol laukiau, rankos niežtėjo, niežtėjo...

NILAS. Kaip tavo subinė naktį, kada spalinukės...

PETAS. Nutilk, „pidere“!

NILAS. Pats „pideras“! Tik „piderams“ subinės niežti!

PETAS. Mano neniežti!

NILAS. Turi kirmėlių!

PETAS. Visi turi kirmėlių!

RĖJUS. Abudu užsikiškite! Abu! Kas buvo paskui?

PETAS. Aš... Mano rankos pačios plytą susirado ir įsiutęs „pisau“ jam...

NILAS. „Pideras“!

PETAS. Per makaulę! Per makaulę „pisau“! (*Nilui*) Pats tu „pideras“! (*Rėjui*)

Jis atsijungė, iškart! Įsivaizduoji? Kaip koks pienburnis drėbėsi. Na, mes jį surišome, o kojas įcementavome.

RĖJUS. Gera! padirbėta. (*Pasilenkia, liečia cementą*) Geras skiedinys! Kai norite, padarote, tinginiai. (*Atsitiesia, gėrėsi Jaceku, geria alų*) Geras alus, šaltas.

NILAS. Mane nuo to alaus į tualetą varo, aš tuoj (*bėga pro duris*).

PETAS. Varyk, myžniau!

Jacekas inkščia

RĖJUS. Išversk.

Petas ištraukia skudurą iš Jaceko burnos

JACEKAS. Duokite atsigerti, būkite žmonės!

PETAS. Mes ir taip žmonės.

RĖJUS. Neatsisakyk vykdyti paskutinio noro.

PETAS (*eina prie dėžių*). Prieš futbolo rungtynės aš visada toks geras.

JACEKAS. Koks paskutinis noras? Kodėl paskutinis noras? Ką aš tokio padariau?

PETAS (*ima alaus butelį, atidaro ir eina prie Jaceko*). Apsimeti nekalta avele, išgama?

RĖJUS. Palauk, aš jam paaiškinsiu. Suprask, Jacekai, mes, fainų bičų brigada iš Airijos, tave, kažkokį ten lenką, kuris (neaišku kodėl) gyvena ir dirba mūsų šalyje, geraširdiškai pasiėmėme čia, į priešišką ir nekenčiamą Londoną, kur gyvena anglai (kad jie visi nudvėstų), pinigų užsikalti. Dieve, kada gi mums pakaks tų svarų! O kaip tu su mumis pasielgei, šūdžiau, išdavike, sukčiau, nusikaltėli?

JACEKAS. Ką aš blogo padariau?

PETAS (*įkiša Jacekui alaus butelį į burną, palenkia, kad galėtų gerti*).

Arba jis kvailas, arba iš mūsų tyčiojasi.

RĖJUS. Tuoj išsiaiškinsime. Tu ką, iš tikrųjų nesupranti, kad mes likome be darbo?

JACEKAS (*springdamas alumi*). Tai... juk... jis laikinas... pabaigėi... ir atsiskaito...

PETAS. Pusprotis!

RĖJUS. Dėl tavo kaltės mes nuo rytojaus — bedarbiai.

JACEKAS. Tai juk vienkartinis užsakymas... svarbus, olimpinis objektas... reikia laiku pabaigti... (*springsta alumi*).

PETAS. Idiote, juk terminas dar toli.

J kambarį sugrįžta Nilas, eina prie televizoriaus

JACEKAS. Na ir kas? Patys jūs idiotai. Nesuprantate, kad moka mums ne už darbo dienas, o už pabaigtą darbą.

PETAS. Aš jį primušiu.

JACEKAS. Pinigai juk tokie pat! Kam tempti laiką? Padarėme, pasiėmėme „babkes“ ir vėl galime kur nors užsidirbti. Įsikirtote?

RĖJUS. Jis idiotas.

PETAS. Visiškas.

JACEKAS. Patys jūs idiotai, bukapročiai airiai...

PETAS (*jkiša Jacekui butelį giliai burnon*). Tau galas, streiklaužy.

NILAS (*atsistoja*). Himnas! Himnas!

RĖJUS. Palik jį kol kas.

Rėjus ir Petas nueina prie Nilo

RĖJUS. O kur vaizdas?

NILAS. Jei yra vaizdas, nėra garso.

PETAS. Viskas dėl to lenko! Užuoť futbolo rungtynes normaliai bare žiūrėję, mes čia santykius aiškinamės ir per tą sušiktą dėžę netgi negalime sugiedoti himno kartu su visa Airija!

Iš televizoriaus girdisi Kroatijos himnas

RĖJUS. Kas tai? Kas tai?

NILAS. Himnas, bet ne mūsų.

PETAS. Kroatijos. Tu ką, „pidere“, tyčiojiesi?

NILAS. Supainiojau, mūsų bus paskui.

RĖJUS. Idiote, išjunk!

Nilas išjungia garsą

JACEKAS. Supraskite pagaliau, kad sutarta buvo mokėti ne už dienų skaičių, o už atliktą darbą! Kuo anksčiau pabaigsime, tuo anksčiau pinigų gausime! Juk ir dėl jūsų stengiausi!

PETAS. Nereikia su mumis kalbėti kaip su bukais škotais.

RĖJUS. Kodėl škotai buki?

PETAS. A, šiaip... Kažkaip neparinkau kito žodžio.

NILAS. Puskvailis!

PETAS (*trenkia Nilui per galvą*). Pats puskvailis!

NILAS. Ką?

Petas ir Nilas susimuša

JACEKAS. Supraskite, tai protėvių balsas mane supainiojo.

RĖJUS. Kokių protėvių?

JACEKAS. Proletarų! Man senelis pasakojo apie socialistines varžybas! Norėjau viršyti planą! Septynių dienų planą atlikti per penkias!

NILAS. Skauda, durniau!

PETAS. O man ne?

RĖJUS. Nurimkite, avinai.

NILAS (*juokiasi, Petui*). Cha cha cha! Tu avinas!

PETAS. Kaip ten tas himnas?

Nilas ir Petas liaujasi mušęsi. Nilas kuičiasi prie televizoriaus, pasi-girsta prasdėjusių rungtynių garsas

RĖJUS. Pražiopsojome himną — jau rungtynės. Ak tu, idiote! Nilai, koks visgi tu kretinas!

PETAS. Išgama, katino šūdas!

NILAS. Tai lenkas kaltas — blaško!

Visi piktai dėbso į Jaceką

JACEKAS. Vaikiniai! Vaikiniai! Rėjau, brangusis. Petai, gerasis. Nilai, puikusias, puikusias Nilai. Padarysiu viską, ko norėsite! Norite, į Airijos respublikonų armiją *** įstosi? Norite, vakarais jums šoksiu jūsiškius keltų šokius?

Jacekas trūkčioja, bando šokti įcementuotomis kojomis

PETAS. Iis ką? Iš mūsų tyčiojasi?

NILAS. Šunsnukis, jam nusispjauti į mūsų kultūrą!

*** Airijos respublikonų armija (IRA) — karinė grupuotė, įtraukta į teroristinių organizacijų sąrašą

PETAS. Turime jį kaip reikiant nubausti.

RĖJUS (*Nilui*). Spjauk jam!

NILAS. Nemoku spjaudytis.

RĖJUS. Kaip nemoki spjaudytis?

NILAS. Aš ypatingas, man džiūsta burna, neišsiskiria seilės. Todėl tėvai visada man ko nors pildavo į burną, nes aš nuolatos dusdavau. Vaikystėje pieną, paskui alų, o močiutė — skiestą samaną.

PETAS. Tada trenk jam.

NILAS. Negi katalikas gali trenkti katalikui?

RĖJUS. Šiaip — ne.

PETAS. Mes juk su Nilu mušamės!

NILAS. Mes — meiliai, o čia — kokia meilė?

PETAS. Negalima trenkti.

NILAS. Gaila. Protestantą tai užmuščiau, o jo negaliu. Gaila.

PETAS. O už tris svarus gali?

NILAS. Kaip?

PETAS. Tu man skolingas tris svarus. Trenksi jam į dešinį žandą kartą ir į kairįjį kartą. Ir skolos nebėra.

NILAS. Tikrai nebebūsiu skolingas?

PETAS. Tikrai.

NILAS. Rėjau, girdėjai? Tu — liudininkas, aš jam daugiau neskolingas.

RĖJUS. Taip.

PETAS. Na, trenk.

NILAS. Atleisk, Jacekai. Man reikalingi pinigai. Šeima ir...

JACEKAS. Tik neskaudžiai.

NILAS. Kaip pavyks. (*Trenkia Jacekui į dešinį žandą*) Atleisk.

JACEKAS. Galbūt Dievas tau atleis.

Nilas trenkia Jacekui į kairį žandą

JACEKAS. Skauda!

NILAS. Atleisk.

JACEKAS. Kad tau ranka nudžiūtų.

NILAS. Aš juk ne specialiai! Aš dėl pinigų.

PETAS. Klausykite, suvokiau: katalikas katalikui irgi gali trenkti!

NILAS. Kodėl?

PETAS. Rėjau, iš tavęs parapijos kunigas tėvas Džeimsas tyčiojosi? Tyčiojosi! Katalikas iš kataliko, vadinasi, galima!

RĖJUS. Na ir šunsnukis tu, Petai. (*Verkia*) Manęs juk nemušė, o prievartavo.

PETAS. Ir mes jį išprievartaukime.

JACEKAS. Geriau iš karto užmuškite!

RĖJUS (*rauda*). Koks tu visgi šlykštynė, Petai.

NILAS (*tyliai Petui*). Kam tu jam priminei? Negerai tai, negerai. Tai juk vaikystės trauma visam gyvenimui.

PETAS. Tikrai? Atleisk, Rėjau. Gal tau palengvės dėl vaikystės traumos, jeigu tu ir lenkui tą patį padarysi, ką tau darė tas šlykštus išgama, senas pasileidėlis, bjaurus pedofilas tėvas Džeimsas.

JACEKAS. Nereikia! Tai šlykštu! Juk jūs ne „piderai“, nedulkinsite manęs!

RĖJUS (*nebeverkia, piktai*). Kas tau sakė, kad mane dulkino?

JACEKAS. Aš taip supratau.

RĖJUS. Manęs niekas nedulkino! Aišku? Pakartok!

JACEKAS. Tavęs niekas nedulkino.

RĖJUS. Turite žuvį?

PETAS. Žinoma!

RĖJUS. Nešk!

Petas nubėga prie dėžės, iš paketo ištraukia didelę žuvį, atneša Rėjui

RĖJUS. Atsimink, mažuti, kaip kentėjau už mažiausią prasižengimą parapijos namuose: tėvas Džeimsas neduodavo vakarienės, nuvedavo į tuščią kambarį ir uždėdavo ant galvos žuvį — krikščionybės simbolį. Kvapnią, riebią, apetitišką.

Uždėda Jacekui ant galvos žuvį

JACEKAS. Nereikia.

RĖJUS. Ji skaniai kvėpėdavo, erzindavo mane savo sūdyta skania pagunda, o aš negalėdavau jos paliesti, suvalgyti, nors ir labai norėdavau. Seilės tekėdavo per mano vaikišką smakrą, ašaros tekėdavo per mano rausvus skruostus, žuvies taukai — per mano kaktą. Stovėdavau valandų valandas. Seilės veikdavo mano smegenis, akis, ausis, besiklausančias

Biblijos žodžių, kuriuos skaitydavo tėvas Džeimsas, kamuojamas nemigos. Taip Bibliją išmokau atmintinai, bet atsisakiau minties tapti kunigu, nors mano močiutė apie tai svajojo. Koks ten rezultatas?

Nilas, Rėjus ir Petas pribėga prie televizoriaus, žiūri į ekraną

NILAS. Kažkokia reklama.

PETAS. Pirmas kėlinys baigėsi, o mes nežinome rezultato! Kokia nesąmonė! Koks sušiktas gyvenimas! (*Jacekui*) Aš tave nudėsiu!

JACEKAS. Pas mane nuotaka atvyksta! Turiu poryt ją sutikti oro uoste Dubline, todėl ir skubėjau! Prašau jūsų, ji nieko nepažįsta Airijoje, ką ji ten veiks! Be pinigų! Ir drabužiai jau visi jos Dubline! Ji stovės vieniša, nuoga, nelaiminga su Airijos vėliava rankose. Taip, taip, su Airijos vėliava! Aš jai iškart po aborto padovanojau!

RĖJUS. Ką?

PETAS. Ką?

NILAS. Ką?

RĖJUS. Ji pasidarė abortą?

JACEKAS. Teko.

RĖJUS. Tu juk katalikas!

JACEKAS. Ir ką?

RĖJUS. Tu leidai?

JACEKAS. O ką mums daryti? Mūsų ateitis dar neaiški, viskas tik prasideda. Be to, aš nežinojau, ar tai mano vaikas... Reikėjo staigiai apsispręsti ir aš nuvežiau ją darytis aborto į Angliją.

RĖJUS. Į Angliją? Oho!

PETAS. Oho!

NILAS. Oho!

RĖJUS. Nusidėjėlis! Niekingas nusidėjėlis! Nusipelnei mirties. Nužudei vaiką toje prakeiktoje Anglijoje, pražudei merginos sielą toje nekenčiamoje Anglijoje, išdavei draugus iš godumo toje sušiktoje Anglijoje.

JACEKAS. Noriu į tualetą!

RĖJUS. Nenusipelnei tualetu.

JACEKAS. Jūsų alus toks geras, skanus ir taip varo į tualetą.

Statybos Anglijoje

Statybos Anglijoje

NILAS. Mane irgi. Inkstai, mano inkstai (*išbėga*)!

JACEKAS. Prašau, padėkite.

RĖJUS (*Petui*). Padėk jam prieš mirtį.

PETAS. Aš?

RĖJUS (*spiria Petui*). Na, ne aš gi.

PETAS. Kaip aš jam galiu padėti?

RĖJUS. Atnešk tuščią butelį ir nutaikyk jo pimpalą į kaklelį.

PETAS. Netaikysiu. (*Rėjus pagriebia ant dėžės paliktą peilį, grąšina Petui*)

Tegu tas myžnius Nilas nutaiko.

RĖJUS. Tegul Nilas, man vis viena. Lenkui reikia padėti, laukiu.

Petas paima darbo pirštines, tuščią butelį ir laukia Nilo

PETAS. Ko jis taip ilgai?

RĖJUS. Kodėl manęs klausi, aš nesu jo asmeninis urologas.

PETAS. Užkniso jis mane savo myžčiojimu, ir tas apmyžtas Londonas užkniso. Reikia varyti užsidirbti į kitą šalį — „Štatus“ ar Kanadą.

Grįžta Nilas, Petas jam duoda darbo pirštines ir tuščią butelį

PETAS. Imk, myžniau, darbo atsirado.

NILAS. Kokio? Juk lenkas viską padarė?

PETAS. Dar ne viską, imk butelį, eik prie lenko, užsimovęs pirštines ištrauk jo bybį ir nutaikyk į butelį.

NILAS. Jūs ką, „bičai“?

PETAS. „Bičas“ irgi myžti nori, padėk jam.

NILAS. Negaliu.

PETAS. Per veidą daužyti tai galėjai? O čia mažu reikalui artimui padėti negali?

NILAS. Tai mušiau jį už skolą, ne iš idėjos.

RĖJUS. Tu man nebūsi skolingas du svarus. Padėk jam.

NILAS. Ne, ne, ir neprašykite.

RĖJUS. Kaip? Tu atsisakai dviejų svarų?

NILAS. Taip! Aš išdidus airis.

JACEKAS. O ką man daryti?

RĖJUS. Maldauk Nilo.

JACEKAS. Nilai, tu man draugas ar ne?

NILAS. Negaliu net su pirštinėmis!

Nusimauna pirštines ir numeta

JACEKAS. Na, nebegaliu kentėti!

PETAS. Koks žiaurus kerštas, taip jam ir reikia. Tuoj patekės.

NILAS. Kodėl negalima jam laikinai atišti rankų? Tegul pats į butelį ir padaro. Juk jis nepabėgs.

RĖJUS. Genialu!

PETAS. O tu ne avinas, Nilai! Šaunuolis! Tu nevisiškas debilas.

RĖJUS. Pakrutini dar smegenis!

JACEKAS. Vyrui, greičiau!

Nilas pribėga, atiša Jacekui rankas

JACEKAS. Butelį, butelį!

PETAS. Va, va, aš jau išgėriau (*duoda Jacekui butelį*).

JACEKAS. Nusisukite, išsigimėliai.

Visi nūsūsuka, tylā

RĖJUS. Na? Kas tau?

JACEKAS. Nedrįstu.

PETAS. Na, ko jau čia!

JACEKAS. Tik nežvenkite, kai aš čiurensiu.

Visi pradeda juoktis

JACEKAS (*isteriškai*). Taip ir maniau, išgamos!

NILAS. Gana, leiskite žmogui atsipalaiduoti.

PETAS. Aš nesusilaikysiu, kai išgirsiu.

RĖJUS. Įjunkite muziką.

NILAS. Kokią?

RĖJUS. Kokią? Kalėdų giesmę! Suruoškime šventę! Lenkui jo daiktai juk vis viena jau nereikalingi, aš jums juos padovanosiu kaip kalėdines dovanas.

PETAS. Juk iki Kalėdų dar toli.

RĖJUS. O jei nesulauksime? Gruodį žadėjo pasaulio pabaigą. Geriau iš anksto atšvėskime.

JACEKAS. Kalėdas tai galite anksčiau švęsti, o aš pabaigti darbus anksčiau tai negaliu?

RĖJUS. Negadink mums šventės! Myžk! Giesmę, „bičai“!

Girdisi muzikos įrašas

JACEKAS. Dar butelį! Dar vieną!

Nilas išgeria savo butelį, atiduoda Jacekui, paima Jaceko pripildytą ir eina prie dėžės

RĖJUS (*Nilui statant butelį už dėžės*). Nesupainiokite, vyrai! Tai ne alus!

Rėjus paima Jaceko batus

RĖJUS. Beveik nauji. Kam padovanoti?

PETAS. Man duok, turėsiu tėvui dovaną. Va ir bus kuo grabe apauti.

RĖJUS. Gerai (*atiduoda Petui batus*).

Rėjus pakelia Jaceko švarką

RĖJUS. Ne mano dydis. Ir ne tavo, Nilai. Ką darome?

NILAS. Mano mama stambi, duok man. Padovanosiu.

RĖJUS. Juk jis vyriškas.

NILAS. Mūsų užkampyje jokio skirtumo. Svarbu, kad neperpūstų.

RĖJUS. Imk (*atiduoda Nilui švarką*).

RĖJUS. Šventė pavyko?

PETAS. Taip, Rėjau.

NILAS. Ačiū, Rėjau.

Rėjus paima iš Jaceko antrą butelį

RĖJUS. Palengvėjo?

JACEKAS. Palengvėjo.

RĖJUS. Dabar mirk, niekše. (*Padedą antrą butelį už dėžių*) Vyrai, nesupainiokite.

Nilas, Petas ir Rėjus atsidaro dar po butelį ir geria

PETAS. Gal jį sukapoti mėšai? Parduosime, mėšainių padarys.

NILAS. Aš lenkiškos mėšos nepardavinėsiu.

PETAS. Kas per išdidumas!

RĖJUS. Kiek mes tegausime už šitą jautieną?

PETAS. Mažai, bet visgi pinigai. Parduotume indų arba kinų restoranams; juk jiems nesvarbu, su kuo lakštinius ruošti. Su šunimis, su lenkais...

RĖJUS. Bjauru.

JACEKAS. Jūs tokie geri draugai. Tokie geri draugai iš Airijos. Iš puikiosios Airijos — smaragdinės salos. Linksmi tokie, šmaikštūs draugeliai. Padarykime taip: pasiimkite pusę mano atlyginimo ir eime išgersime, gerai?

RĖJUS. Rytoj mes visą tavo atlyginimą pasiimsime.

JACEKAS. O ką šeimininkui pasakysite?

RĖJUS. Kad tu į Dubliną pas nuotaką išdūmei, o mums pinigus palikai.

JACEKAS. Jis nepatikės.

RĖJUS. Mumis patikės.

NILAS. Aš į tualetą!

PETAS. Ko tu ten taip dažnai lakštai? Masturbuojiesi, iškrypėli, „pedike“? Tikrai! Jį įcementuotas lenkas jaudina!

NILAS. Tai tave jis jaudina! Kaip tu jam butelį į burną kišai? Giliai giliai. Norėjai jo? Iškrypėlis! O man — inkstai, labai greitai veikia inkstai! (*Nubégant*) Oi, inkstai!

PETAS. Pats iškrypėlis! Myžnius! Inkstai mat jam! Rėjau, parduokime lenko inkstus! Juk už tai brangiai moka! Žiauriai brangiai! Ir kitus organus! Širdį, kepenis.

JACEKAS. Tai nuodėmė! Tai nekatalikiška!

RĖJUS. Tylėk, nusidėjėli. (*Petui*) Net nežinau, ar galima katalikui kataliko kepenis...

PETAS. O kodėl ne? Ką? Kodėl vargšas sergantis katalikas turi su persodintomis protestanto kepenimis kankintis? Geriau su kataliko!

Grįžta Nilas

PETAS. Sutinki papjauti lenką ir parduoti jo kepenis ir organus?

NILAS. Kas Biblijoje apie tai parašyta? Rėjau, tu visą Bibliją atmintinai moki, kas ten apie organus parašyta?

RĖJUS. Tuoj, prisiminsiu. Palaukite. „Pradžioje buvo žodis...”

Rėjus šnabžda ir vaikšto. Petas ir Nilas žiūri į jį

NILAS (*Petui, tyliai*). Klausyk, Biblija stora, tai tęsis amžinybę.

PETAS (*tyliai*). Pabandykime prisiminti nuo galo, gal viduryje susitiksime.

NILAS (*tyliai*). O, ne, aš tik šiek tiek iš katekizmo prisimenu.

PETAS (*tyliai*). Aš irgi.

Nilas ir Petas įtemptai bando prisiminti. Rėjus sau bubena. Jacekas dėl visa ko persižegnoja, meldžiasi

PETAS. Prisiminiau! Prisiminiau!

RĖJUS. Ką prisiminei?

PETAS. Prisiminiau Dievo įsakymą! „Negeisk svetimo turto.“ Tai reiškia, kad organų irgi negalima geisti.

RĖJUS. Negalima.

NILAS. O kalėdinės dovanos?

PETAS. Tai juk dovanos, jos negrąžinamos.

NILAS. Tikrai, Rėjau?

RĖJUS. Taip, jos iš visos širdies dovanotos.

NILAS. Puiku.

JACEKAS. Vyrų, atleiskite man. Prašau iš visos širdies. Aš atgailauju.

Atleiskite man tokios šviesios Kalėdų šventės proga.

Rėjus, Nilas ir Petas žiūri vienas į kitą geromis, šviesiomis akimis. Jų veidai šviesūs ir dvasingi. Aiški šypsena pasirodo jų veiduose, paskui viena bendra mintis nusileidžia jiems iš dangaus, jie kartu pasisuka link televizoriaus, bėga prie jo

RĖJUS. Greičiau! Vaizdą!

PETAS. Garsą!

RĖJUS. Geriau vaizdą! Rezultatą ekrane! Koks rezultatas?

NILAS. Viskas baigėsi.

Airiai sustingsta lyg druskos stulpai

RĖJUS. Va jį, pasaulio pabaiga. Atėjo. Aš piktas, labai piktas, tegul lenkas dvesia.

JACEKAS. Tik Dievas gali nuspręsti!

RĖJUS (*pasisuka į Jaceką*). Tegul sprendžia, mes išeiname, tu lieki. Jei ras tave gyvą — tau pasisekė, jei mirusį — tokia Dievo valia.

PETAS. Reikia burną užkišti, o tai réks.

RĖJUS. Ir rankas suriškite.

NILAS. Duokite jam šansą! Nors burnos neužkiškite.

RĖJUS. Gerais ketinimais kelias į pragarą grįstas!

NILAS. Prašau, nors vieną šansą!

RĖJUS. Gerai, jei atspėsi, kokį aš vaikystėje turėjau gyvūną, tai burnos neužkišiu.

JACEKAS. Katiną arba šunį!

NILAS. Katiną arba šunį.

RĖJUS. Vieną pasakyk.

JACEKAS. Katiną!

NILAS. Šunį!

RĖJUS. Neatspėjai. Vėžliuką.

NILAS. Ne!

RĖJUS. Taip!

JACEKAS. Pakvieskite kunigą!

RĖJUS. Tiek to, aš irgi galiu pabūti geručiu. Antras šansas: ką aš jam padariau? Galite net du kartus spėti – ir tu, ir Petas.

NILAS. Gerai. Ką tu padarei? Ką galima padaryti vėžliui? Tu jo šarvą apipylei benzinu ir padegei. Jis sudegė kaip britų kareivis.

RĖJUS. Ne! Petai, ką tu manai?

PETAS. Ką galima padaryti su vėžliu? Paimti ginekologines reples ir ištraukti iš šarvo.

RĖJUS. Gudru! Bet neteisingai. Užkiškite jam burną.

NILAS. Po velnių!

Petas ir Nilas eina prie Jaceko

JACEKAS. Ką tu, išgama, padarei vėžliukui?

RĖJUS. Sriubą išviriau. Jūs ką, Žiulio Verno vaikystėje neskaitėte?

Petas užkiša Jacekui burną

NILAS. Ir kaip sriuba?

Suriša Jacekui rankas

RĖJUS. Toks šūdas! Ir kaip ją kapitonas Nemo galėjo valgyti? Išsigimėlis!

Aš tą sriubą močiutei sumaitinau, o kad būtų skaniau, pritarkavau j ją saldainių. Ji užsigėrė viskiu ir nieko nesuprato, – suvalgė ir suvalgė. Viskas, pasiimkite daiktus, dovanas, išiname. Sudie, lenke.

Vyrai susirenka savo dovanas, išjungia televizorių ir įdeda į dėžę, o į kitą dėžę – duoną, konservus ir alų

NILAS. Vyrai, ar mes nesielgiame kaip padugnės?

RĖJUS ir PETAS. Ne!

Rėjus, Petas, Nilas išeina. Jacekas lieka vienas

KELIAUTOJAS (žiūrovams). Jacekas visgi išgyveno; jį rado kitą dieną. Ė... geriau nepasakosiu, kaip jis vargšas atrodė... Po kiek laiko jis pakeitė savo tikėjimą, plikai nusiskuto ir tapo budistu vienuoliu Jan.

O mano sapne veiksmai tęsėsi, tik... nepamenu kur. Kažkur ten.

Intermedija

Svetainė. Baltaodė moteris, vilkinti chalatu, prieš veidrodį šukuojasi plaukus. Kiek toliau baltaodis vyriškis, apsimovęs kojines, vilkintis trumpikes ir marškinius, rišasi kaklaraištį. Skamba durų skambutis. Moteris per veidrodį žiūri į Vyriškį, o jis irgi per veidrodį rodo jai, kad jis – su trumpikėmis. Moteris išeina, paskui grįžta nešdama voką, paduoda jį Vyriškiui ir vėl šukuojasi plaukus. Vyriškis atplėšia voką, ištraukia DVD diską. Prieina prie DVD grotuvo, įdeda diską, atsisėda ant sofos. Ekrane matosi kambaryje prie purvino staliuko nuogas baltaodis vaikinys, o jam iš abiejų pusių – juodai apsirengę vyrai, dėvintys kaukes, slepiančias veidus. Nuogasis įrašė pradeda kalbėti

VAIKINAS. Mama, tėtė... (Moteris žiūri įrašą, nebesišukuoja) Aš nelaisvėje, jie reikalauja išpirkos. Šimto tūkstančių dolerių. Tai didžiulė suma. Aš sakiau jiems, bet jie vis tiek nori ir grasina, kad jei jiems nebus sumokėta, tai užmuš mane. Praneškite policijai, prezidentui, ministrui, armijai. Visiems pasakykite... Kodėl aš sutikau čia važiuoti? Juk jūs sakėte! Sakėte man! (Įrašė vyrai juodais drabužiais stveria nuogaį, vienas stipriai lenkia už kaklo, o kitas paima dešinę ranką ir

Intermedija

išsitraukia peilį) Ką jūs darote? Ne! Ne! Tik ne dešinę! Prašau, tik ne dešinę! (Tiesia kairiają) Prašau! Šitą, imkite šitą! (Vyrai juodais drabužiais paleidžia nuogą dešinę, suspaudžia kairiosios riešą) Ką? Ko jūs norite? Nereikia... Nekirskite visos... Tik vieną... Prašau... Didij... Ne! Šitą... Ne, tas vestuviniam žiedui! Tuoj! Šitą... Mažąj! Taip! Nukirskite mažąjį pirštėlį! (Vyriškis, žiūrintis įrašą, staiga atsistoja nuo sofos ir uždengia kūnu ekraną, kad Moteris nematytų baisių. Girdisi rėkiančio vaikino balsas)
Mm... Skauda... Išgamos...

*Įrašas baigėsi, Vyriškis pasitraukia nuo ekrano. Moteris atsistoja, pa-
ima voką. Vyriškis maunasi kelnes*

MOTERIS. Keista. Mūsų adresas. Gal ką supainiojo pašte? Ne, su klaida.
O! Žiūrėk, — ir mūsų pavardė ne taip rašoma, nors tariama taip pat.

VYRIŠKIS. Tikrai keista. Suspėsime iki spektaklio nuvežti į paštą arba policiją?

MOTERIS. Aš dar nepasiruošusi, rytoj atiduosi.

VYRIŠKIS. Bet juk ten labai svarbi informacija...

MOTERIS. Kam žmonės jaudinti vakare? Viską suspės rytoj.

Moteris prieina prie veidrodžio ir šukuojasi plaukus. Vyriškis išeina

Poliklinika Kanadoje

KELIAUTOJAS (žiūrovams). Poliklinika Kanadoje. Priėmimo skyriuje labai daug kinų. Labai labai daug kinų.

Priėmimo skyriuje sėdi keistai apsirengę kinai: kas triko, kas chalatų, kas blizgančiais drabužiais. Jų spalvotame fone išsiskiria airio Nilo figūra. Jeina Elizabet — stambi akinuota kanadietė, trisdešimties metų, nešasi didelę rankinę. Ji stabteli, apžiūri lankytojus, paskui ryžtingai sėdasi greta Nilo.

ELIZABET. Labas.

NILAS. Labas.

ELIZABET. Aš sėdėsiu prie tavęs, šalia ko nors šviesaus šitame pragare.

NILAS. Pragare? Kodėl pragare?

ELIZABET. Kanados poliklinikos ir ligoninės — tikrų tikriausias pragaras. Tu ką, pirmą kartą?

NILAS. Taip.

ELIZABET. Vargšas! Tu bent pavalgyti ar knygą pasiėmei?

NILAS. Ne, aš nežinojau.

ELIZABET. Ką tu! Visada pasiimk. Aš, va, ir termosą, ir blynų pasiėmiau. Pasidalysiu, jeigu išalksi. (*Rausiasi rankinėje*) Knygą irgi pasiimu, pačią storiausią. Namie tokių neskaityčiau, o poliklinikoje laikui prastumti — pats tas. (*Išsitraukia knygą*) Va, lauksiu ir skaitysiu Dostojevskio „Nusikaltimas ir bausmė“.

NILAS. Knyga apie ligas?

ELIZABET. Kol kas — ne.

Elizabet sklaido knygą, o kinai pradeda nuobodžiauti. Mergina gulas ant grindų, atlieka gimnastikos pratimus, vyrukai imasi žongliuoti. Nilas kaip užkerėtas žiūri, kaip jie mankština, paskui ištiesia dešinę ranką, žiūri į ją

ELIZABET. Ką skauda?

NILAS. kažkas negerai dešinei rankai, — maudžia lyg džiūtų, visą laiką skauda. Negaliu dirbti, kartais net pirštų negaliu pajudinti.

ELIZABET. Nepasisėkė. Kartą susilaužiau parke koją, mane nuvežė į ligoninę. Ten dvidešimt valandų kankinausi laukiamajame, o kai pagaliau operavo, tai kitą dieną pasakė „išeikite“. Kaip aš galiu eiti? Gyvenu viena, tėvai — kitame mieste, tai kaip man į parduotuvę, kaip pasigaminti valgi, kaip į dušą? Jiems — vienodai, jie savo darbą atliko.

NILAS. Išgamos.

ELIZABET. Ne tas žodis! Poliklinikoje laukiama trumpiau. Kartą teko keturias valandas, kaimynui — šešias. Kažin, kiek šiandien teks laukti? (*Balse girdėti isterinės natos*) Man ausį skauda, nebegirdžiu viena ausimi. Tris dienas kentėjau, kad tik čia nereiktų eiti, bet daugiau nebegaliu. Ir vėl eilės, ir amžinai tie kinai.

NILAS. Jie taip dažnai serga?

ELIZABET. Nežinau. Juos „Cirque du soleil“**** samdo. Kas ten pas juos

**** Garsus Kanados cirkas

Poliklinika Kanadoje

tame cirke, gal nuo gyvūnų užsikrečia? Nežinau. Kodėl jiems būtent kinai reikalingi, kodėl negali europiečių samdyti?

NILAS. Kinai pigesni.

ELIZABET. Kanadoje visada šitaip! Ima, kas pigiausia! Visur tos kraupios parduotuvės „Viskas už vieną dolerį“, o dabar dar ir nauji piliečiai ta pačia kaina — vienas doleris. Anksčiau gyvenau padoriame rajone, vieni kanadiečiai, bet po truputį, metai po metų, įsikėlė arabų, negrų ir dar kažkokių... majų.

NILAS. Majų?

ELIZABET. Jų palikuonių.

NILAS. A!

ELIZABET. Visi kaimynai kanadiečiai išsikėlė kitur. Kartą vieną negražų rytą išėjau į darbą bibliotekon ir supratau, kad likau viena kanadietė visame rajone! Teko susirasti butą, kur gyvena tikri vietiniai kanadiečiai.

NILAS. Indėnai?

ELIZABET. Ne, ne tie. Vietiniai baltieji.

NILAS. Suprantu.

Kinai ekvilibristai pradeda kūlversčių treniruotę, pro šalį linksmai pasišvilpaudamas, nekreipdamas į juos dėmesio eina indų tautybės gydytojas

ELIZABET (apie indų tautybės gydytoją). Kad tik pas jį nepatekčiau.

NILAS. Man jau tas pats, pas ką pateksiu, galiu net pas anglą. Ranka vėl nutirpo (masažuoja ranką).

ELIZABET. Kentėk, dar nė valanda nepraėjo. Tai va, gyvenau gyvenau naujame name, o po trejų metų staiga pirmame aukšte apsigyveno iraniečiai. Po mėnesio — libaniečiai, vėliau — filipiniečiai ir perujiečiai. Anksčiau vakarais skambindavau pianinu Šopeną. Šopeną (niūniuoja)! „Ta-ta-ta, ta-ta-ta-ta!“ O dabar negaliu, negaliu! Arba man beldžia į sieną ir rėkia kažkokia pirmą kalbą, arba mane grojant išmuša iš ritmo savo tamtamais! Baisiausia, kad jie visi tarpusavyje ėmė kergtis!

NILAS. Kaip?

ELIZABET. O taip! Tai jau ne ta Kanada! Tai kažkokia utopija, slapta NATO laboratorija naujiems humanoidams išvesti. Mulatė gimdo nuo

vietnamiečio tamsų siauraakį vaiką, o papuasė nuo namibiečio kažkokią garbanotą raudonveidę mėlyną mergaitę! Įsivaizduoji? Arba... arba...

NILAS. Naujasis Babilonas! Ir pamatysime naują nuostabią žmonių rasę, sukergtą iš visų planetos kultūrų kūno ir kraujo.

ELIZABET. Ojoj! Paskui tokie vaikai tarpusavyje pradės kergtis su tokiais vaikais ir tokių veislių išveis, kad genetikams net nesisapnavo. Man dabar vėl reikia kraustytis.

NILAS. Kur?

ELIZABET. Nežinau kur. Reikia ieškoti, kur būtų visi baltaodžiai! Aš, aišku, irgi neideali – mano bobutė rusė, bet man reikia normalių europidų rasės žmonių.

NILAS. Mano airiškame kvartale kol kas vieni airiai.

ELIZABET. Tau pasisekė. O aš jau galvoju į Rusiją traukti. Kalbą šiek tiek moku, net vyriškį susirašinėdama radau. Iš Sibiro. Manau, nuskrisiu į svečius. Kur jau kur, o ten – vien baltieji. Kaip man bloga nuo tų kinų.... Beje, bilietas į jų cirką kainuoja septyniasdešimt dolerių!

NILAS. Visagalis Dieve! (*Balse girdisi isterinės natelės*) Man ranka džiūsta, dirbti negaliu, o tie kinai duodasi! Ir dar už septyniasdešimt dolerių! Kas gi tai? (*Nilas pastebi einantį koridoriumi europidų rasės gydytoją ir pribėga prie jo su ištiesta ranka*) Daktare, kada mane apžiūrės?

DAKTARAS. Laukite, laukite.

NILAS. Nebegaliu daugiau! Prašau! Nebeiškėsiu!

DAKTARAS. Laikykitės eilės ir tvarkos. Asistentas jus pakvies.

NILAS. Daktare, iš kokios jūs šalies?

DAKTARAS. Iš Lenkijos, o kuo čia dėta Lenki...

NILAS. Lenkijos? Ne! Ne!

Nilas krenta ant grindų, verkia

DAKTARAS. Tuoj ateis asistentas, nurimkite (*nueina*).

ELIZABET (*nueinančiam daktarui*). Pribaigėte žmogų, išgamos. (*Pasilenkia prie Nilo*) Kas tau? Kentėk. Reikia laukti. Dar nė valanda nepraejo. Kentėk. Gal po dviejų valandų tave apžiūrės. Nori blyno su klevų sirupu? Blyno? Žinai, kas yra blynas?

Ant Elizabet galvos nukrenta kažkoks daiktas, kuriuo žongliravo kinai

ELIZABET. Va, „blyn“!

Elizabet stveriasi už galvos, jos veidas žvėrėja, ji lėtai keliasi ir mato einantį prie jos policininką — kiną. Elizabet riaumodama ištraukia iš jo dėklo pistoletą ir šauna į jį, kruvinas policininkas krenta. Elizabet šauda į visus cirko artistus kinas. Jie kruvinais kūnais nukloja visas laukiamojo grindis. Elizabet šauna sau į smilkinį. Plaukai susikruvina, ji susvyruoja, bet nekrenta. Nesuvokdama žiūri į pistoletą. Policinkas kinas atsistoja, kiti kinai — irgi. Airis rauda su pakelta į dangų ranka

POLICININKAS KINAS (Elizabet). Prafau atsiduoti, tai cirko rekvifitas.

Elizabet paliečia savo galvą, paskui žiūri į sukrūvintą ranką, uosto ją

ELIZABET. Ką, „blyn“, dažai? Netikras? Viskas, „blyn“! Į Rusiją! Siausti, riebiai keiktis, daužyti visiems durniams snukius!

Labai garsiai skamba cirko himnas, laukiamajame prasideda cirko paradas, kuriame dalyvauja cirkininkai, orkestras, medicinos personalas ir vietiniai gyventojai, turintys socialinio draudimo korteles

Rusijos platybėse

KELIAUTOJAS (žiūrovams). Rusijos platybėse. Apsnigtas provincijos miesto pakraštys. Šaltyje senas automobilis. Keli vyrai kažkokiu fantasmagoriniu įrankiu daužo įšalusią žemę, o paskui kažką nešioja.

Apleistoje vaikų žaidimų aikštelėje vaikšto, gamta gėrasi trisdešimt penkerių Muratas ir kanadietė Elizabet, vilkinti kailiniais, apsigobusi spalvota skarele pečius, avinti ryškiais veltiniais, o ant galvos — pilka kepurė „budionovka“ su raudona žvaigžde. Muratas pamato miesto Beprotę, duoda jai saldainį. Prieina Elizabet. Beprotė ir Elizabet išsigąsta viena kitos. Beprotė išbėga

MURATAS (Elizabet). Nebijok, tai miesto Beprotė, matyt, čia kur nors nakvojo.

Abu vaikšto, kalbasi. Elizabet kalba netaisyklingai — ji neseniai pradėjo mokytis Murato kalbos

ELIZABET. Man ča labai patinkas, Muratai.

MURATAS. Patylėk, nepertrauk tylos.

Pauzė

ELIZABET. Labiai patinkas.

MURATAS. Tavo žodžiai trukdo, erzina mane.

ELIZABET. Aš? Kodėl? Tu nesuprantis savo laimės, Muratas.

MURATAS. Kokios... Kokios laimės?

ELIZABET. Pažiūrėks. Pas jus fiskas paprasta ir aiškus. Jei kas yra, tai yra, o jei nėra, tai ir nereikia.

MURATAS. Kalbi kaip turistė, tu čia barščių nesrėbei!

ELIZABET. Taip, dar neragavau. Dar ir degtinės iš butelio negėriau. Išgerkime?

MURATAS. Aš negeriu.

ELIZABET. Kaip tai? Visi ruskis geria.

MURATAS. Pasakos, mes negeriamo, jau seniai negeriamo. Nuo degtinės visi miršta.

ELIZABET. Jokaujis?

MURATAS. Rimtai! Nenoriu jos gerti, bloga man nuo degtinės. Šlykštu! Bjauru klausyti, kad apie mus taip galvojama. Negražu, Liza, negražu.

ELIZABET. Aš patis savo akimis mačiau šiandien...

MURATAS. Taip, pasitaiko ir tokių. Antisocialiniai elementai. Aš ne toks, todėl ir sakau tau, kad negaliu gyventi čia tarp tokių. Negaliu.

ELIZABET. Kuo jie blogis? Idomūs, liudnis, drąsūs.

MURATAS. Nepakenčiama.

ELIZABET. Ne! Tai autentika! Rusija puikis! Girti blondinai, mėlinakis karžygiai. Tai nuostabis baltaodžių šalis!

MURATAS. Kokių baltaodžių? Kokių mėlynaakių? Tu matei tuos rusus? Totoriai valdo, tadžikai stato, čečėnais gasdina, kinai prekiauja, azerbaidžianiečiai kavines atidaro, vietiniai „hantai“ išmiršta...

ELIZABET. Kas yra „hantai“?

MURATAS. Labą dieną! Atvažiavai, o nepasiruošei. Internetė negalėjai pasiskaityti? Vietinės tautos, na, kaip jūsų indėnai.

ELIZABET. Na taip, bunas kaip ir pas mus. Bet čia geriau!

MURATAS. Fui, tu Dieve! Nusiimk tą kepurę, nedaryk man gėdos!

ELIZABET. Tai labai gražu, o ir mano galvoje šalta. Noriu sušilti degtine, kaip senelė vaikystėje kalbėjo.

MURATAS. Ką, negalėjai iš Kanados viskio atsivežti? Taurus gėrimas, palaikyčiau kompaniją.

ELIZABET. Čia gi degtinė pigiau.

MURATAS. Nuodai visada pigesni, dur... „dūšele“ mano. Va, matai kraupų „baraką“? Tai vietinis prekybos centras. Nusipirk tos degtinės, bet jei nori gyventi, imk pačią brangiausią.

ELIZABET. O tu su manimis neisi?

MURATAS. Man degtinę net pirkti gėda!

ELIZABET. Gerai, Murata, aš viskas pati turiu išbandyti (*nueina*).

MURATAS. Išbandyk, išbandyk.

Pasirodo miesto Beprotė

MURATAS (*Beprotei apie Elizabet*). Matei? (*Beprotė linkteli*) Kvaišė, durnė iš Kanados! Džiaugiasi kaip mergiščia neaišku kuo! Tai neestetiška! Ji ten nuo gražių namukų ir baseiniukų net kratosi, lyg jai alergija, o aš nuo mažens mėgstu švarą. Čia purvas, dulkės. Net tris kartus per dieną vasarą batus valau, panagės visada purvinos. Iš kur tas amžinas purvas? Boboms gerai — jos nagus lakuoja juodai ir vaikšto. O man šlykštu, aš — estetas. Nebegaliu taip daugiau gyventi, nebegaliu žiūrėti, kaip parduotuvėse vienoje šaldymo kameroje sudėtos dešrelės, žuvys ir ledai. Noriu rytais įlipti į autobusą ir sveikintis, ir kad visi man sakytų „Labas rytas“, šypsojęs, o nekvėpuotų man vakarykščiu alkoholiu ir konduktorė penkis kartus neklaustų „Užsimokėjai už bilietą?“ O šalikėliai! Kaip aš mėgstu spalvotus šalikėlius! O čia pabandytum užsimesti spalvotą šalikėlį ant striukės! Mirtis! Karjeros pabaiga! Trys išmušti dantys! Žiedai ant pirštų? Tuoj! Gali būti tik vienas — vestuvių, kitaip nuodėmė! Aš noriu laisvai rengtis ir reikštis! Kanadoje visi vyrai pasirišę šalikėlius, dėvi spalvotas kojines. Ir aš taip vaikščiočiau Toronto gatvėmis ir niekam nekliūčiau. Niekam! Noriu į Kanadą. (*Beprotė pritariausiai linkčioja. Muratas atsisėda, Beprotė irgi*) Kodėl taip liūdna? Todėl, kad aš kaip visi juodai rengiuosi. Prezidentas — juodai, deputatai juodai, popai juodai, verslininkai juodai, prekybininkai juodai, studentai juodai, moksleiviai

juodai, skustagalviai juodai, „nacmenai“ juodai, opozicionieriai juodai, visi vyrai juodai. Visa Rusija — juodai. Ir aš taip pat. Tik vėliavos spalvos akis džiugina. Ne! Vesti ir išvažiuoti! Skubiai! Liza, Liza, Elizabet, kokia ji durna ir baisi! Lengva tokią sugundyti, o ką paskui? Pirma mūsų naktis, o ji lovoje su ta kepure, su „budionovka“! Baisu ir pagalvoti. Man iki vestuvių teks įrodinėti jai savo vyrišką meilę. Ir viskas dėl Kanados? Tokios kančios! O jeigu negalėsiu? O gal galėsiu? O Dieve! Paskui jau tikrai ji neberūpės — kai parduosiu čia savo butą ir išskrisiu už vandenyno... Ir ką? Pasikabinės ji keletą naktų ir išmes mane iš savo kanadietiško buto. O kur gyventi? Kur dirbti? O jei susirgsiu? Socialinio draudimo neturėsiu... Ir vaikščiosiu sergantis ir alkanas žiemą Otavos gatvėmis. Nusilpęs pargriūsiu ir gulėsiu niekam nereikalingas, nes Kanadoje niekam nerūpiu. Niekam! Kiekvienas už save! Arba filipinietis už filipinietį, libanietis už libanietį. (*Atsistoja, Beprotė irgi atsistoja*) Čia mane pažįsta, gerbia, turiu darbą, butą. Kaimynai Velykų proga kiaušiniais vaišina, kai kurios merginos kviečiasi į lovą. Kažkaip gal ir gerai gyvenu? Ir išsimokslinęs, ir apsiskaitęs esu, ir estetas. Ir nenusinuodijau kol kas ledais su žuvų kvapu. Ir nuo degtinės vaikystėje nemiriau. Spalvotą šalikėlį galiu namie nešioti arba eidamas į teatrą kartą per mėnesį, kad pasirodyčiau. Na ir kas, kad panagės juodos, čia gi visų juodos. Gal tai nuo naftos? Nuo jos gausos? Yra nafta, bus ir tvarka. Viskas bus, Putinas pažadėjo. Ir padarė. Man patinka, ką jis sako. Taip. Aš myliu Putiną. Myliu Putiną. Dieve, ką aš kalbu? Tai juk homoseksualizmo propaganda... Aš nemyliu Putino. Nemyliu. Dieve, ką kalbu. Kaip gi aš nemyliu, jei myliu. Dieve, ne, nemyliu. Ne. Ne. Ne.

Muratas iš neviltingos griebia sniego saują ir valgo jį, prausia veidą.

Džiugiai ateina Elizabet, Beprotė pabėga

MURATAS. Liza! Liza! Elizabet! Kaip gerai, kad tu grįžai! Degtinės nupirkai?

ELIZABET. Nupirkau! Kaip ten gera praleidau laiką.

MURATAS. Duok gurkšnelį, duok. Aš susipainiojau, galutinaai susipainiojau, aš nusivylęs, Liza.

ELIZABET. Kas tau, vargšeli?

MURATAS. Duok degtinės!

Rusijos platybėse

Elizabet išsitraukia iš kailinių rankovės butelį, atkemša ir duoda Muratui

ELIZABET. Pirmyn, brangusa!

MURATAS. Iš butelio negaliu, aš estetas!

ELIZABET. Tuoju, brangusa!

Elizabet išsitraukia suvenyrą matriošką, atidaro, į vieną pusę pripila degtinės ir duoda Muratui, tas godžiai išgeria, susiraukia

MURATAS. Kokia šlykštinė!

ELIZABET. Na, na. *(Pila degtinę į antrą suvenyro dalį)* Tostą!

MURATAS. Ir man dar įpilk. *(Elizabet įpila degtinės į Murato suvenyro dalį)* Už ką?

ELIZABET. Rusija — rusams, Maskva — maskviešiams!

MURATAS. Kam kalbėti, o kam ir patylėti. *(Geria, purtosi nuo šleikštulio, pamato vaikstantį lokį)* Oi! Lokys eina! Degtinę slėpk, slėpk!

(Muratas ir Elizabet slepia butelį ir matrioškos dalis) Tai Miška — lokys alkoholikas, jį dar mažą lokiuką nugirdė. Dabar jis net žiemą nebegali miegoti. Matyt, sapnuoja ką baisaus. Jam pagirios, valkatai. Jeigu užuos, dėl degtinės sugrauš. Nekvėpuok!

Lokys riaumoja ir nueina tolyn

ELIZABET. Pas mus praėjusiais metais mieste grizlis vaikščiojo.

MURATAS. Eť, šūdas tas tavo grizlis!

ELIZABET. Muratai!

MURATAS. Patylėk! Nekvėpuok, sakau, durna boba! Tau nukąs ilgą liežuvį.

ELIZABET. Juk jis jau nuėję!

MURATAS. Jau! Ne jau, o jau! Kartok!

ELIZABET. Muratai!

MURATAS. Ką, nepatinka? Man irgi! Visi rusai vyrai tokie! Kai tik išgeria, keiksmams tave nuklos, o dar ir primušti gali! Patinka?

ELIZABET. Na... Patinka.

MURATAS. A, patinka. Tai ką, Lizok, gal susituokiame?

ELIZABET. Tu manis mylis, tiesa?

MURATAS. Myliu pi... Įpilk! Ir tave myliu.

ELIZABET (*pila abiem*). Gyvensime čia?

MURATAS. Aš liksiu čia, o tu... Ką tu čia veiksi?

ELIZABET. Dirbsiu bibliotekininke.

MURATAS. Jėzau, Marija! Tu žinai, kiek čia uždirba bibliotekininkės?

ELIZABET. Kažkaip juk gyvena.

MURATAS. Cha cha cha! Pakartoti? Cha cha cha! Aš dar suprantu, kad aš, estetas, vesčiau bibliotekininkę iš Kanados, bet kad su vietine... Tai net nepadoru, taip negaliu.

J vaikų aikštelę vėl ateina miesto Beprotė, atsargiai prieina prie Murato ir Elizabet

MIESTO BEPROTĖ. Adrijano Čelentano ir Maiklas Džeksonas — superžvaigždės!

ELIZABET. Kas, kodėl?

MURATAS. Tai komplimentas mums.

ELIZABET. Kas toks ira Tčelentano?

MURATAS. Nežinai Čelentano? Tada būsi Džeksonas.

ELIZABET. Juk jis miręs.

MIESTO BEPROTĖ. Džeksonas gyvas, amžinai gyvas!

MURATAS. Taip!

ELIZABET. Taip!

MIESTO BEPROTĖ. *Jackson forever!*

ELIZABET. *Forever!*

MURATAS. Už Džeksoną, tai reiškia už tave!

ELIZABET (*pila*). Aš rusiškos dainos žinoti!

MURATAS. Tikrai?

ELIZABET. Internetė mokiausie.

MURATAS. Už dainas! (*Geria*) Na, trauk!

Elizabet išgeria, padeda savo „taurelę“ ir butelį, nusiima nuo pečių skarelę ir šokdama dainuoja. Kartu šoka ir miesto Beprotė. Muratas ploja

ELIZABET (*dainuoja*).

Гоп-сыса!

Пыска лыса!

Тшлен на жюлика похош!
Гоп-гоп-гоп-гоп!
Пристаєт ко мне мой поп!
Попик окаянный... *****

MURATAS. Liaukis, tučtuojau nutilk!

Muratas pribėga ir talžo Elizabet per veidą, ji iš siaubo dengiasi skarele. Miesto Beprotė inkščia, paskui pradeda loti kaip sarginis šuo

MURATAS. Šventvage, neliesk, kas šventa! Tai nešvankybės ir šlykštinė!

ELIZABET. Moteris negalimo muštis!

MURATAS. Čia Rusija, klausyk vyro ir tikėk Dievą! Į cervę kėsini esi? Kreivatikė! Atvažiuo, ma, Jehovos liudytoja iš Kanados!

ELIZABET. Aš ateista.

MURATAS. Netikėlės gabalas! Prieš dvidešimt metų reikėjo atvažiuoti, kai čia buvo tamsa, o dabar pas mus — Dievo įstatymai.

ELIZABET. Paduosiu tave į teismą!

MURATAS. Ką? Tu įžeidei šventąją cerkvę! Išgama, „uroda“!

ELIZABET. Aš išgama, „uroda“?

MURATAS. Tu! Šventvagiauji savo išgamos, „urodos“ liežuviu!

ELIZABET. Religija — tai nuodai!

MURATAS. Degtinė nuodai! O cerkvė — tai šviesa!

Muratas stveria butelį ir geria iš jo

ELIZABET. Negerk visko, oželis pavirsi!

Muratas išgeria iki dugno, sudaužo butelį, užlaužia Elizabet ranką ir talžo

MURATAS. Užmušiu, kale!

ELIZABET. A-a-a!

MIESTO BEPROTĖ. Au, au, au!

MURATAS. Užmušiu, išgama, „uroda“!

ELIZABET. Help! Help! Help!

***** Kupletas apie seksualinį popo priekabiavimą prie nepilnametės

Elizabet pabėga. Miesto Beprotė dantimis įsikanda Muratui į rankovę. Muratas bando atsikratyti miesto Beprotės

MURATAS. Atstok, padare! Dvėsk!

Muratas trenkia Beprotei, ji paleidžia rankovę, garsiai sustaugia, krenta, gailiai inkščia. Muratas nustebejęs žiūri į ją, svirdinėja, nusišpjauna, pasilenkia prie jos, glosto jai galvą

MURATAS. Atleisk man, draugužė. Neverk, mieloji, viskas mums bus gerai. Niekur aš nevažiuosiu, nebestauk, alkanoji. Tu alkana? Taip?

Beprotė lažo Muratui ranką

MURATAS. Kokia tu švelnutė, gera, gera. *(Bučiuoja)* Nori ėsti? Eime, nupirksiu dešrelę. Eime, gerutė, paskui mane. Prie kojos, einam.

Muratas svirdinėdamas nueina barako – prekybos centro pusėn. Beprotė atsistoja, pasiima suvenyro matrioška puseles, aplaižo, įsideda į kišenę ir džiugiai bėga paskui Muratą. Elizabet atsargiai išlenda, prieina prie vyrų, kurie netoliese darbavosi ir viską matė

ELIZABET. Gerą vakaras.

PIRMAS. Vakarą gerą.

ELIZABET. Kodėl jūs jo neprimušti?

ANTRAS. Dar ko!

PIRMAS. Ne mūsų reikalas.

ELIZABET. Jūs ruskis?

ANTRAS. Dar ko!

PIRMAS. Iš Ukrainos.

ELIZABET. Baltaodžiai ir mėlynakis?

ANTRAS. Kaip matai!

ELIZABET. Jūs visi tinai tokie?

PIRMAS. Daugelis.

ELIZABET. Kuo jūs ten užsiimti?

PIRMAS. Dujas siurbiamo iš dujotekio.

ELIZABET. Kaip? Per Ti vi sakė, kad ukrainietis dujų nevagti.

ANTRAS. Oi! Ką čia vogti? Kelis balionus! Niekis!

PIRMAS. Rusai nenuskurs dėl to.

ELIZABET. Policija nebijote?

ANTRAS. Bijome, bet šiandien rusai švenčia!

PIRMAS. Tautos vienybės dieną.

ANTRAS. Išgamų, „urodų“ dieną (*juokiasi*).

ANTRAS. Iš kur tu, šaunioji mergužele?

ELIZABET. Iš Kanada.

PIRMAS. O, ten mano giminaičiai gyvena. Žinai, kad tau į Ukrainą vizos nereikia?

ELIZABET. Vaikiniai, galiu su jumis?

ANTRAS. Aišku!

PIRMAS. Tuoj pasikrausime ir važiuojame.

Vyrai nueina. Elizabet klaupiasi, bučiuoja sniegą ir verkia

ELIZABET. Močiute, močiute, atleisk man! (*Elizabet atsistoja, bet nemato ukrainiečių*) Vyručiai, vyručiai, kur jūs? Nepalikite manis! Nepalikite!

Išbėga

KELIAUTOJAS (*žiūrovams*). *Mano sapne spektaklis kruizinio laivo teatre baigėsi didžiuliu pokyliu su šokiais naktį denyje.* Taigi, daugybė veikėjų, parodytų scenoje ir stebėjusių savo istorijas iš žiūrovų salės, linksminosi kartu su juos vaidinusiaisiais aktoriais...

Epilogas. Kruiziname laive

Prie borto atitvaro prieina dviese. Tai ta pati pusamžė pora, veikusi „Intermedijoje“

VYRIŠKIS. Ir kaip tau jo nosis? Kaip arklio! Ne, kaip zebro! Gal tiksliau kaip buivolo iš Radžestano! Tu matei? Šnervės taip jžūliai uodė tavo prakaito kvapą...

MOTERIS. Kokio prakaito?

VYRIŠKIS. Šiek tiek jaučiasi tavo prakaitas.

MOTERIS. Tikrai?

VYRIŠKIS. Matyt. Jie tai greit užuodžia, juk jie nuo vaikystės pripratę medžioti pagal kvapą. Kad ir kaip besikvėpintum prancūziškais kvėpalais,

jis jaučia tavo baimę ir geismą.

MOTERIS. Kokį geismą?

VYRIŠKIS. Prisipažink, tu juk nors kartą svajojai prisišlieti prie juodaodžio, labai tamsaus...

MOTERIS. Ne.

VYRIŠKIS. Tiek to, bet prie tamsiai pilko, rudo, kreminio, kavos su pienu atspalvio vyriškio?

MOTERIS. Vieną kartą.

VYRIŠKIS. Kokia tu... eee... Jis irgi kartą, galbūt šiandien, užsigeidė tavęs ant šito denio! Romantiška, žvaigždėta naktis, Viduržemio jūra!

MOTERIS. Ten, va, kažkoks laiviūktis plaukia.

VYRIŠKIS. Tegul plaukia, o jis iš nugaros sėlina, kaip...

MOTERIS. Ten žmonės, daug žmonių.

VYRIŠKIS. Kaip... kaip...

MOTERIS. Kokie jie pusgyviai, apduję...

VYRIŠKIS. Kaip gepardas prie beždžionėlės...

MOTERIS. Juk sakei, kaip buivolai...

VYRIŠKIS. Gerai, tebus plėšrus buivolai. Tu net nepastebi jo jausmingos eisenos.

MOTERIS. Kur jie visi plaukia?

VYRIŠKIS. Į Italiją. Tu matai tik jo galingas juodas letenas.

MOTERIS. Kodėl į Italiją? Juk dabar ten ne sezono metas.

VYRIŠKIS. Jo stiprios geležinės kaip baobabai letenos...

MOTERIS. Europoje dabar šalta, lietūs, drėgmė...

VYRIŠKIS. Jie suspaudžia tave ir pradeda plėsti suknelę...

MOTERIS. Geriau liktų Afrikoje, ar ne? Keisti žmonės.

VYRIŠKIS. Tai jų reikalas. Paskui spaudžia tau pilvą...

MOTERIS. Kaip šlykštu.

VYRIŠKIS. Kas? Žmonės valtyse?

MOTERIS. Ne, jo rankos ir norai šlykštūs.

VYRIŠKIS. Na, tu irgi jam šlykšti.

MOTERIS. Kodėl?

VYRIŠKIS. Tu jam baisi, tokia baltaodė, išblyškusi, mėlynakė išgama!

MOTERIS. Kodėl išgama?

Kruizinīame laive

Kruiziniamė laive

VYRIŠKIS. Todėl, kad jų velnias — baltaodis.

MOTERIS. Ką jie mums ten rankomis moja?

VYRIŠKIS. Rodo kažkokius ženklus.

MOTERIS. Jie kažko nori... Kiša pirštus į burną... Rodo dantis?

VYRIŠKIS. Nori gerti.

MOTERIS. Aplink juk tiek vandens!

VYRIŠKIS. Tai negeriamas vanduo.

MOTERIS. Taip, nevirintas. Ką daryti?

VYRIŠKIS. O ką mes galime padaryti? Nieko.

MOTERIS. Jie norti gerti.

VYRIŠKIS. Italijoje daug vandens.

MOTERIS. Gal nupirkime bare šampano ir jiems numeskime?

VYRIŠKIS. Puiki mintis! Tegul geria šampaną kartu su mumis!

MOTERIS. Už Afriką! Už atostogas!

VYRIŠKIS. Už mus, už Europą!

Laivas atsitrenkia į povandeninę uolą, tiek laivo keleiviai, tiek pabėgėliai iš Afrikos — visi skęsta. Ant laivo nuolaužos, kumščiais ir šampano buteliu praskyręs skęstančiuosius, užsiropščia Vyriškis, kovoją su kitais norinčiais užsiropšti, pamato skęstantį leisgyvį Slavką, kurčią vaikinuką, veikusį „Virtuvė Baltarusijoje“ scenoje, ištraukia už plaukų ant nuolaužos, bet juos į bangas nustumia kiti skęstantieji. Po kiek laiko, kumščiais ir šampano buteliu kovodama su skęstančiais, nuolaužą užima Moteris, jai paduoda išgelbėti juodaodį pabėgėlių kūdikį, bet agresyvūs skęstantieji ir jį nubloškia vėl į bangas, krisdama kūdikį ji palieka ant nuolaužos. Po kiek laiko grumtynės nurimsta, ant nuolaužos užsiropščia vos gyvas Slavka, randa verkiantį juodaodį kūdikį, ramina

Pabaiga

Mikalai Rudkouski

DIDYSIS IŠGAMŲ KRAUSTYMASIS

Liūdna komedija kiaurą parą

Dviejų dalių pjesė

Pjesę vertė *Olegas Kesminas*

Redagavo *Asta Bartkevičiūtė, Dalia Markevičiūtė*

Maketavo *Rasa Steponavičiūtė*

Tiražas pagal poreikį

Leidinio el. versija <http://doi.org/10.20334/2019-034-P>

Vilniaus Gedimino technikos universiteto

leidykla „Technika“, Saulėtekio al. 11, 10223 Vilnius

<http://leidykla.vgtu.lt>

Spausdino BĮ UAB „Baltijos kopija“

Kareivių g. 13B, 09109 Vilnius